

ਸੀਯੋਨ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਲੇਲਾ ਅਤੇ 144,000

ਅਰਾਮ (ਸੀਰਿਆ) ਦਾ ਰਾਜਾ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਬੀ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਪੂਰਵ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਲੀਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਲਈ “ਘੋੜਿਆਂ, ਰਥਾਂ ਤੇ ਇੱਕ ਤਕੜੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਓਧਰ ਘੱਲਿਆ” ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਸੀ (2 ਰਾਜਿਆਂ 6:14)। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦਾ ਦਾਸ ਬਾਹਰ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ “ਇੱਕ ਫੌਜ ਨੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਰਥਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।” ਉਹ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਚਿੱਲਾਇਆ, “ਹਾਏ . . . ! ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?” (2 ਰਾਜਿਆਂ 6:15)।

ਨਬੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਨਾ ਡਰ ਕਿਉਂ ਜੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਾਹਲੇ ਹਨ” (2 ਰਾਜਿਆਂ 6:16)। ਬੇਸ਼ੱਕ ਨੈਕਰ ਹੱਕਾ-ਬੱਕਾ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸੈਂਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਦਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਦੋ ਜਣੇ ਸਨ! ਤਦ ਅਲੀਸ਼ਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, “ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਤੂੰ ਉਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਭਈ ਉਹ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਜੁਆਨ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਨਿਗਾਹ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਭਈ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਦਵਾਲੇ ਦਾ ਪਹਾੜ ਅਗਨ ਦੇ ਘੋੜਿਆਂ ਤੇ ਰਥਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ” (2 ਰਾਜਿਆਂ 6:17)।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 12 ਅਤੇ 13 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਪਾਠਕ ਦੇ ਲਈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਤ੍ਰਿਏਕਤਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਅਜਗਰ, ਦਰਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਗਵਾਹ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਡਰਾਉਣੀ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ “ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ ਹੋ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ” (13:3)। ਉਸ ਨੇ ਭੀੜ ਦੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ: “ਇਸ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਤੁੱਲ ਕੋਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਣ ਇਹ ਦੇ ਨਾਲ ਲੜ ਸੱਕਦਾ ਹੈ?” (13:4)। ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ “ਭਈ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰੇ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਵੇ” (13:7)। ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿ ਰਹੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਚੀਕਣਾ ਚਿਲਾਉਣਾ ਸੁਣਨ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਰਹੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਖੂਨ ਵੇਖੇ ਬਿਨਾਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ਼ਾਇਦ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਅਲੀਸ਼ਾ ਦੇ ਦਾਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਨ: ਜੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸੀਮ ਸੇਮਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਚਿੱਲਾ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, “ਹਾਇ! ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ?” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅੰਤਰਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਅਲੀਸ਼ਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ: “ਨਾ ਡਰ ਕਿਉਂ ਜੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਾਹਲੇ ਹਨ।” ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14 ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਦਾਨ

ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਅੱਜ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਲੌਕਿਕ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਵੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ “ਜੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਾਹਲੇ ਹਨ।”

ਅਧਿਆਇ 14 ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦਾ ਹੈ “ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ” ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਮਾਨ। ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ, ਆਇਤਾਂ 1, 6 ਅਤੇ 14 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ *καὶ εἶδον* (*ਕਾਈ ਈਦੋਨ*) ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਰਥ “ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ” ਹੈ। NASB ਵਿੱਚ ਹੈ ਆਇਤ 1 ਅਤੇ 14 ਵਿੱਚ “ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ” ਪਰ ਆਇਤ 6 ਵਿੱਚ “ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ” ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਉਹ ਵੇਖਣ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਣ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ – ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਲਈ ਰੱਖ ਛੱਡਿਆ ਹੈ।

144,000 ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨਾ (14:1-5)

¹ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਲੇਲਾ ਸੀਯੋਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ²ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਲੇ ਪਾਈਆਂ ਦੀ ਘੂਕ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਰਜ ਦੇ ਖੜਾਕ ਜਿਹੀ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਉਹ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ³ਅਤੇ ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਜੰਤੂਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀਆਂ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜਿਹੜੇ ਧਰਤੀਓਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਓਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਨਾ ਸੱਕਿਆ। ⁴ਏਹ ਉਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਏਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਏਹ ਉਹ ਹਨ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੇਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ⁵ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕੋਈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਉਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਨ।

ਆਇਤ 1. ਜਿਵੇਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਜਗਰ ਨੂੰ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਰਤੀ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾਈ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਲੋਕ ਨਿਰਬੁੱਧ ਰੋਬਟਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਜਾਂ “ਪ੍ਰੇਤ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਵਾਂਗ” ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਹਰ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ, ਅਧਿਆਇ 14 ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ, ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨੇ ਵਾਦੀ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਮਹਿਮਾਵਾਨ ਹੋਇਆ ਲੇਲਾ, ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਤੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਲੇਲਾ ਸੀਯੋਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਖਲੋਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ

ਨਾਲ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਹਨ। ਆਇਤ 1 ਅਤੇ 14 ਵਿਚਲੇ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦਰਸ਼ਣ ਦੀ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੇ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿਚਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ, **ਲੇਲਾ**, ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਲੇਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤਾਂ ਮੋਹਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪੇਥੀ ਨੂੰ ਖੇਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 7 ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਭਾਗ ਵਿਚ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਖੜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਗਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 6, 12 ਅਤੇ 13 ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੇਲੇ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 7 ਦੀ ਚਰਚਾ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ **ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ** ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ (7:4-8 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਨਾਸ ਦੀ ਹਵਾ ਸੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 14:1 ਵਿੱਚ ਜੇਤੂ ਹੋ ਕੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਯੋਨ ਪਹਾੜ ਖਲੋਤਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅੰਕ “144,000” ਦੇ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਦਰਿੰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣ, *ਸਾਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਜਿੱਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ* (7:4 ਤੇ ਭਵਿੱਖਵਾਦੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇੱਕ ਦਾ ਵੀ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ!

ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿੱਚ 144,000 ਦੇ ਮੱਥਿਆਂ ਉੱਤੇ *ਮੋਹਰ* ਸੀ; ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਮ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਦੇ ਵੱਖ ਵੱਖ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖਰੇ-ਵੱਖਰੇ ਪਹਿਲੂ ਹਨ: ਮੋਹਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਨਾਮ ਮਾਲਕੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 3 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਸਾਰੇ “ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਿਆਂ” ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ: “ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਉ . . . ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਿਖਾਂਗਾ” (3:12)। ਅਧਿਆਇ 13 ਇਸ ਵਾਇਦੇ ਦੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਇੱਕ ਵਾਇਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

14:1-5 ਦੇ ਅਦਾਕਾਰ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨਵਾਂ ਹੈ: ਉਹ **ਸੀਯੋਨ ਦੇ ਪਹਾੜ** ਤੇ ਖੜੇ ਸਨ। ਸਾਰੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੀਯੋਨ ਪਰਬਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਇੰਨਾ ਭਾਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸੀਯੋਨ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉੱਚਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਸਰਾਈਲ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2 ਸਮੂਏਲ 5:6-10; 1 ਰਾਜਿਆਂ 8:1; 1 ਇਤਹਾਸ 11:5)। ਆਖਿਰਕਾਰ, “ਸੀਯੋਨ” ਅਤੇ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਸਮਾਨਾਰਥਕ ਤੌਰ ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (2 ਰਾਜਿਆਂ 19:21, 31; ਯਸਾਯਾਹ 2:3)। “ਸੀਯੋਨ” “ਦਾਉਦ ਦਾ ਸ਼ਹਿਰ” ਸੀ (1 ਰਾਜਿਆਂ 8:1; 2 ਇਤਹਾਸ 5:2)। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਭਾਗ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਲਈ ਸਥਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੁਣਿਆ। ਯਹੂਦੀ ਸੋਚ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੀਯੋਨ ਪਰਬਤ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 9:11; 48:2, 3; 76:2; 87:2; 125:1; 132:13)। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ, ਸੀਯੋਨ ਆਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਸਰਾਈਲ ਦਾ ਬਚਾਓ ਸੀਯੋਨ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲਣਾ ਸੀ! (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:7)। ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ

ਸੀਯੋਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 59:20)। (ਨਬੀਆਂ ਦੁਆਰਾ “ਸੀਯੋਨ” ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਯੋਗਾਂ ਦੇ ਲਈ, ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 2:2-4; 40:9; ਯੋਏਲ 2:32; ਮੀਕਾਹ 4:2; ਜ਼ਕਰਯਾਹ 8:1-3.)

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਰਿਆ। ਜ਼ਬੂਰ 2 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਪਰਬਤ” “ਸੀਯੋਨ ਉੱਤੇ” ਆਪਣੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬਹਾ ਦਿੱਤਾ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 2:6)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਵਿਚ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਪਾਏ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬੂਰ 2 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਜਾ ਬੈਠਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 13:32-37)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਥਰ ਥਰ ਕੰਬਣ ਵਾਲੇ ਸੀਨਈ ਪਹਾੜ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ,

. . . ਤੁਸੀਂ ਸੀਯੋਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਨਗਰੀ ਸੁਰਗੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਕੋਲ ਅਤੇ ਜੇੜ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਲੱਖਾਂ ਦੂਤਾਂ ਕੋਲ ਅਤੇ ਪਲੇਠਿਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਕੋਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਉਂ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਲ ਜਿਹੜਾ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਨਿਆਉਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਧ ਕੀਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਧਰਮੀਆਂ ਦੇ ਆਤਮਿਆਂ ਕੋਲ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:22, 23; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗੀ ਪਹਿਲੂ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਪਹਿਲੂ ਦੋਵੇਂ ਹਨ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਹਿਲੂ ਕਲੀਸੀਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਵਰਗੀ ਪਹਿਲੂ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਸਵਰਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਜ ਦੀ ਨਾਗਰਿਕਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗਦੂਤ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ “ਸੀਯੋਨ ਪਰਬਤ” “ਸਵਰਗੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ” ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ “ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਨਗਰੀ ਨਵੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਉਂ ਜਿਹੜੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚੋਂ ਉਤਰਦੀ ਹੈ” (3:12)। ਅਧਿਆਇ 21 “ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀ ਨਵੀਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ” ਦੇ ਵਿਖੇ ਦੱਸੇਗਾ (ਵੇਖੋ 21:2, 10)।

ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕਿ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ “ਸੀਯੋਨ ਪਹਾੜ” ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੁਝ ਟੀਕਾਕਾਰ ਸੀਯੋਨ ਪਰਬਤ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਉਲੇਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ “ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ” ਉਸ “ਯੁੱਧ ਦੇ” ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ (ਪ੍ਰੀਮਿਲੇਅਨੀਅਲ) ਲੇਖਕ ਸੀਯੋਨ ਨੂੰ “ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਸੰਸਾਰਿਕ ਸਥਾਨ” ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਰੇਬਰਟ ਮਾਊਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਸਾਰਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਉਪਾਸਨਾ ਹੈ।”²

ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ: ਜੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਵਰਗ ਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ 144,000 ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਿਰਫ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਨੇ 144,000 ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ “ਸਮੂਹ” ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ

ਇਹ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹੀਦ ਸਨ। ਪਰ, ਇੱਥੇ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਬਾਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੰਭਾਵਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਣ ਸਵਰਗ ਵਿਚਲੇ ਸਾਰੇ ਛੁਡਾਏ ਹੋਏਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਣ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 7 ਵਿਚ, ਪਹਿਲਾਂ ਬਚਾਏ ਹੋਏਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਲੇ 144,000 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਭੀੜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ 144,000 ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਹੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਧਿਆਇ 7 ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਹੋਰ ਵੀ ਤਰਕ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਇਹ “ਧਰਤੀਓਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ” (14:3); ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਜੇਤੂਆਂ” ਦਾ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ ਤੇ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਿੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਮਾਈਕਲ ਵਿਲਕਾਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਧਿਆਇ 14 ਦਾ ਸੀਯੋਨ “ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ” ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ “ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈ” ਸੀ।³ ਇਹ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗਾ। ਦਰਸ਼ਣ ਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪਹਿਲੂ “ਕਦੇ” ਜਾਂ “ਕਿੱਥੇ” ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ “ਕੀ” ਸੀ: 144,000 ਜੇਤੂ ਸਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਯਹੂਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, “ਦਰਿੰਦੇ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤੇਗੇ।” ਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:54; 1 ਯੂਹੰਨਾ 5:4):

“ਹੇ ਯਹੋਵਾਹ, ਵਡਿਆਈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਤੇ ਫਤਹ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ
...” (1 ਇਤਹਾਸ 29:11)

... ਜਿੱਤ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 21:31)।

... ਧੰਨਵਾਦ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਫਤਹ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:57)।

ਆਇਤ 2. ਸੀਯੋਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ 144,000 ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਸਨ? ਕੀ ਉਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਯੋਗਤਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਕਿਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਸੀ? ਨਹੀਂ, ਉਹ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਜਿੱਤ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਅਤੇ ਮੈਂ ਬਾਹਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਘੁਕ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਰਜ ਦੇ ਖੜਾਕ ਜਿਹੀ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀ ਅਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਸੁਣੀ ਉਹ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਜਿਹੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੇ ਰਬਾਬ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ।**

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੋਰਸ ਸੁਣਿਆ। ਸ਼ਬਦ ਅਵਾਜ਼ ਇੱਕ ਵਚਨ ਹੈ; ਪਰ ਮੂਲਲਿਖਤ ਵਿੱਚ “ਉਹ ਲੋਕ” ਹੈ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਤੌਰ ਤੇ “ਅਵਾਜ਼” ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਸੀ। ਸੰਯੋਗ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ φωνή (ਫੋਨ), ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਅਵਾਜ਼” ਕੀਤਾ ਗਿਆ “ਅਵਾਜ਼” ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਜਿਵੇਂ “ਟੈਲੀਫੋਨ” ਅਤੇ “ਮਾਈਕਰੋਫੋਨ”

ਪਹਿਚਾਣੇ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਕੋਰਸ ਇੰਨਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰਲੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੀ ਘੂਕ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਬੱਦਲ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਰਜ ਦੇ ਖੜਾਕ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਸੁਰੀਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੁਸ਼ਲ ਰਬਾਬੀਆਂ ਦੇ ਸੰਗੀਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਅਸਲੀ ਪਾਣੀਆਂ, ਗਰਜਣਾਂ, ਜਾਂ ਰਬਾਬਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ; ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਪਮਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਗੀਤ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ (5:8 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਬਲ ਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਗੀਤ ਸੈਕੜਿਆਂ ਗਾਇਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਦੌਰਾਨ 144,000 ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮਿਲ ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਆਇਤ 3. ਇਹ ਮਹਾਨ ਗੀਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਰਸ਼ਕਾਂ . . . **ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਚੋਹਾਂ ਜੰਤੂਆਂ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ** ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਧਿਆਇ 4 ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ (4:10 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ 14ਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 144,000 ਵੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਆਇਤ 1 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: “ਪਰ ਕੀ 24 ਬਜ਼ੁਰਗ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 144,000 ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਵੀ ਕਲੀਸਿਆ ਹੈ, ਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ? ਬੇਸ਼ੱਕ। ਹਰੇਕ ਚਿੱਤਰ ਦਾ ਆਪਣਾ ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਕੀ ਕਲੀਸਿਆ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੋਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ‘ਮੰਗਣੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ’ ਕੁੜੀ?”⁴⁴ ਜਦੋਂ ਅਧਿਆਇ 12 ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇਸਤਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦੋਵੇਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗ ਅਤੇ 144,000 ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਮੈਕਗਰੈਨ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਦੋ ਵੱਖੇ ਵੱਖ ਤਰੀਕੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 3 ਵਿਚ, ਪਾਠਕ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਅਧਿਆਇ 4 ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਾੜ ਦੇ ਦਰਸ਼ਣ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਸੀਐਨ ਪਹਾੜ ਸਵਰਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਹੈ। ਪਰ, ਕੁਝ ਲੋਕ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਉਲੀਕਦੇ ਹਨ ਕਿ 144,000 ਲੋਕ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉੱਤੋਂ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ।

ਗਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਗੀਤ ਨੂੰ **ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ** ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਅਵਾਜ਼” ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਰਗ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ 144,000 ਨੂੰ ਉਹ ਨਵਾਂ ਗੀਤ *ਸਿਖਾਇਆ* ਸੀ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਸਰਲ ਤੇ ਸੁਭਾਵਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 144,000 ਸਵਰਗੀ ਕੋਰਸ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਬਦ “ਨਵਾਂ ਗੀਤ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:33; 96:1; 149:1), ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਕਸਰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 40:1-3; 144: 9-11)। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਜ਼ਬੂਰ 98:1 ਵਿੱਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਯਹੋਵਾਹ ਲਈ

ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾਓ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਨੇ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਹ ਨੇ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਫ਼ਤਹ . . . ।” ਹਰ ਗੀਤ “ਨਵਾਂ” ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਜਿੱਤ ਅਨੋਖੀ ਸੀ।

ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿਚ, ਚਾਰ ਜੀਉਂਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਲੇਲੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਇੱਕ “ਨਵਾਂ ਗੀਤ” ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ: “ਤੂੰ ਕੋਹਿਆ ਗਿਆ ਸੈਂ, ਅਤੇ ਤੈਂ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਗੋਤ, ਭਾਖਿਆ, ਉੱਮਤ ਅਤੇ ਕੌਮ ਵਿੱਚੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਲ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਲਈ, ਇੱਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਜਾਜਕ ਬਣਾਇਆ . . .” (5:9, 10; ਵੇਖੋ 5:9, 10 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ)। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 144,000 ਦੁਆਰਾ ਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲੇ “ਨਵਾਂ ਗੀਤ” ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ” (12:11) ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। “ਨਵੇਂ ਗੀਤ” ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਲਈ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਜਿੱਤ ਦਾ ਗੀਤ ਵੇਖੋ (15:2-4)।

ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ “ਨਵੇਂ ਗੀਤ” ਸਟੀਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਓਹਨਾਂ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਜਿਹੜੇ ਧਰਤੀਓਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ ਕੋਈ ਹੋਰ ਓਸ ਗੀਤ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਨਾ ਸੱਕਿਆ। ਕੋਈ ਵੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸਿਵਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਡੈਨੀਏਲ ਰਸੇਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਪਰਗਟਾਵੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”⁵ ਮਾਇਅਰ ਪਾਰਲਮੈਨ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਦਿੱਤਾ: “ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪਰਗਟ ਕਰ ਸਕੀਏ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।”⁶ (2:17 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

144,000 ਧਰਤੀਓਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ। “ਧਰਤੀਓਂ” ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਸਧਾਰਣ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 17:16)। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ, “ਖਰੀਦ ਮੁੱਲ” ਯਿਸੂ ਦਾ ਲਹੂ ਸੀ (1 ਪਤਰਸ 1:18, 19)। ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਉਹ ਮਰਾਂ ਕਲੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿੱਤ ਕੀ ਸੀ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਦੇ “ਨਵੇਂ ਗੀਤ” ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 4. ਇੱਕ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੋਰਸ (ਸਹਿਗਾਨ) ਵਿਚ, ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪੱਧਰ ਦੀ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰਤਿਭਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਗਾਇਕ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਗਾ ਸਕਦੇ ਹੋ?” ਜਾਂ “ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਰਸਮੀ ਸੰਗੀਤ ਸਿਖਲਾਈ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਹੈ?” ਪਰ “ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ?” ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

ਏਹ ਓਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਏਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ। ਏਹ ਓਹ ਹਨ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੇਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰਦੇ ਹਨ। ਏਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਗਏ ਸਨ।

ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਨੇ 144,000 ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਸੰਖਿਆ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ (7:4 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 144,000 ਆਤਮਿਕ

ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਹੋ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਾਕੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਵੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਖਿਆ “144,000” ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਧਿਆਇ 7 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 144,000 ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ, ਸਾਰੇ 144,000 ਆਦਮੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ: 144,000 ਕੁਆਰੇ ਯਹੂਦੀ! ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਲਗਭਗ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ – ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮੂਹਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਖਿਆ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਹੈ।

ਆਇਤਾਂ 4 ਅਤੇ 5 ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੁਪਰ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹਰੇਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਗੁਣ ਹੈ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: **ਏਹ ਓਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਤੀਵੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਕਿਉਂ ਏਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ।** ਮੂਲ ਯੂਨਾਨੀ ਵਿਚ, ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਆਖਰੀ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ *καρθηνοι γαρ εστιν* (*ਪਾਰਥੇਨੋਈ ਗਾਰ ਏਸਿਨ*), ਸੱਚਮੁੱਚ “ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਹਨ” (KJV)।

ਕਈ ਟੀਕਾਕਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਆਹੇ ਜਾਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਨਾਲੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਟੀਕਾਕਾਰ ਕੈਥੋਲਿਕ ਨਹੀਂ ਹਨ; ਕੁਝ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਵੀ ਹਨ। ਕੁਝ “ਉਦਾਰਵਾਦੀ” ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਟੀਕਾਕਾਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਲਈ ਤਰਕਹੀਣ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣਾ ਵਿਆਹੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਬੇਹਤਰ ਹੈ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਇਤਹਾਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਸਤ ਹੋਇਆ; ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਝੂਠੇ ਨਿਯਮ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:3)। ਇਸ ਗਲਤ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਮੱਠਾਂ ਅਤੇ ਸੰਮਤੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਣਾ ਹੋਇਆ।

ਪਵਿੱਤਰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ, ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਧੰਨ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਆਦਮ ਕੁਆਰੇਪਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਦਮੀ ਇਕੱਲਾ ਰਹੇ ਸੋ ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਦੇ ਵਾਂਙੁ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕਣ ਬਣਾਵਾਂਗਾ” (ਉਤਪਤ 2:18)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਪਤੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-33)। ਕਲੀਸੀਆ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਗੂ, ਰਸੂਲ, ਵਿਆਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 1:30; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:5)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ (ਨਿਗਾਹਬਾਨਾਂ) ਨੂੰ ਸ਼ਾਦੀਸ਼ੁਦਾ ਪੁਰਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:2; ਤੀਤੁਸ 1:6)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਵਿਆਹ ਕਰਨਾ ਸਭਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਦਰਜੇਗ ਗਿਣਿਆ ਜਾਵੇ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13:4)।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ “. . . ਵਰਤਮਾਨ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਭਲਾ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਓਦਾਂ ਹੀ ਰਹੇ” (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:26) – ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਣਵਿਆਹਿਆ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:1)। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਲਾਹ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਦੇ

ਲਈ ਇੱਕ ਸਲਾਹ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸਖਤ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੰਤਿਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿਚ, ਕੁਆਰੇ ਰਹਿਣਾ ਵਿਆਹੇ ਜਾਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਅਣਵਿਆਹੇ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਸੇਵਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 19:10-12)।

ਹਵਾਲੇ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ, 14:4 ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਉਲੇਖ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਇਸਰਾਈਲ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਲਾੜੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (12:2 ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ), ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਵਫਾਈ ਨੂੰ ਵਿਭਚਾਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 3:6; ਹੋਸ਼ੇਆ 4:12)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲਈ ਇਹੀ ਕਲਪਨਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮੇਰੀ ਅਣਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਹੀ ਅਣਖ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੁੜਮਾਈ ਕੀਤੀ ਭਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਕ ਕੁਆਰੀ ਵਾਂਗੁ ਮਸੀਹ ਦੇ ਲਈ ਅਰਪਨ ਕਰਾਂ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:2; ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 7:4)। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਉਲੇਖ “ਵਿਭਚਾਰੀਆਂ” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ (ਯਾਕੂਬ 4:4)। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿਚ, ਸ਼ਤਾਨ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਣ ਨੂੰ (ਆਇਤ 8) ਵਿੱਚ “ਹਰਮਕਾਰੀ” ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲਲਿਖਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ *πορνεια* (ਪੋਰਨੀਏਆ) ਹੈ, “ਵਿਭਚਾਰ” ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਆਇਤਾਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਵਿਭਚਾਰ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ 17:2, 4; 18:3, 9; 19:2)।

ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨੀ ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਆਇਤ 4 ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਆਦਮੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਿਆ, ਜਦਕਿ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਇਸਤਰੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਚਿੱਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਲਾੜੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-33) ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤਰੀ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 12:1-17)। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ ਕਿ 14:1-5 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਫੌਜ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਸੰਬੰਧ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 23:9, 10)। ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਇੱਥੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪਿਛੋਕੜ ਹੈ। ਪਰ, ਪੁਰਸ਼ ਰੂਪਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਆਇਤ 8 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਬੁਲ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 17 ਵਿੱਚ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਵੇਸਵਾ ਇਸਤਰੀ – ਅਤੇ ਕੰਜਰੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:4 ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ 144,000 ਨੇ ਕੰਜਰੀ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਧਾਰਣ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੈਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗੋਡੇ ਨਹੀਂ ਟੇਕੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸੱਚੇ ਰਹੇ ਸਨ।

ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਇਤ 4 ਦੇ ਸੁਰੂਆਤੀ ਸ਼ਬਦ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਆਤਮਿਕ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਅਨੈਤਿਕਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਸਮਰਾਟ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਵਿਭਚਾਰ ਵੀ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ 2:14)। ਆਇਤ 4 ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਹ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫਾਦਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ “ਸ਼ੁੱਧਮਨ [ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਜੀਵਨ] ਹਨ . . . ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣਗੇ” (ਮੱਤੀ 5:8)।

ਦੂਸਰਾ ਗੁਣ ਹੈ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਾ ਚੇਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਆਇਤ 4 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਯੋਗਤਾ ਸੀ: 144,000 ਕੁਝ ਅਭਿਆਸਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਸਨ। ਆਇਤ ਦਾ ਅਗਲਾ ਭਾਗ ਇੱਕ ਸਾਕਾਰਾਤਮਕ ਲੋੜ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: **ਏਹ ਓਹ ਹਨ ਭਈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਲੇਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਓਹ ਉਹ ਦੇ ਮਗਰ ਤੁਰਦੇ ਹਨ।**

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਫ਼ਸੂਸ ਵਿਚ, ਵੇਸਵਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਖੰਡਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਸੌ ਗਜ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ, ਇੱਕ ਉੱਦਮੀ ਕੰਜਰੀ ਨੇ ਸੰਗਮਰਮਰ ਦੀ ਸੜਕ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਪਾਰ ਦੇ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੱਥਰ ਦੇ ਉੱਤੇ “ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਓ” ਖੋਦਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਆਇਤ 4 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਉਸ “ਵੱਡੀ ਕੰਜਰੀ” ਦਾ ਪਾਲਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ (17:1); ਹੁਣ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ *ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ* ਹਨ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ: “ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਤੁਰ” (ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 2:14; 10:21; ਲੂਕਾ 9:59; ਯੂਹੰਨਾ 1:43; 21:19-22)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪਿੱਛੇਕੜ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਹੁਣ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਚਾਹੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ” (ਮਰਕੁਸ 8:34; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 8:35-37)। ਇਨ੍ਹਾਂ 144,000 ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹ ਜਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਸਨ – ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਤਕ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: “ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਕੀ ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ? ਪਤਰਸ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: “ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੱਦੇ ਗਏ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਮਸੀਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿੱਮੋਂ ਦੁਖ ਝੱਲ ਕੇ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਛੱਡ ਗਿਆ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਦੀ ਪੈੜ ਉੱਤੇ ਤੁਰੋ” (1 ਪਤਰਸ 2:21; ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)।

ਤੀਸਰਾ ਗੁਣ ਹੈ ਉਹ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੂਲਲਿਖਤ “ਪਹਿਲਾ ਫਲ” ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ 144,000 “ਮੌਤ ਦੀ ਛਾਂ ਦੀ ਵਾਦੀ” (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 23:4) ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੇਲੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲੇ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ **ਏਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਫਲ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਲ ਲਏ ਗਏ ਸਨ** – ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਰੀਦੇ ਅਤੇ ਬਚਾਏ ਗਏ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 20:28; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:19, 20; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:7; 1 ਪਤਰਸ 1:18, 19)।

“ਪਹਿਲੇ ਫਲ” ਇੱਕ ਦਿਲਚਸਪ ਪਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਅਰਥ ਹੈ। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਇਹ ਵਾਕ ਫਸਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਲਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਭੇਟ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਵਾਲਾ ਕੂਚ 23:19 ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: “ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਯਹੇਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਘਰ ਲਿਆ।” ਪਰ, ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਾਦੀ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਕ 144,000 ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀਆਂ

ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੀਆਂ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਰ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਅਰਥ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 16:5, KJV; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:23; 16:15)। ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ,

ਭਾਵੇਂ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਪਹਿਲਾ ਫਲ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਕਨ ਭੱਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਫਸਲ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਛੁਡਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਅਕਸਰ LXX [ਸਪਤਤੀ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦਾ ਯੂਨਾਨੀ ਅਨੁਵਾਦ] ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਭੱਟ ਜਾਂ ਉਪਹਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੇ ਨਹੀਂ।'

ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰਾਂ (ਯਿਰਮਿਯਾਹ 2:3) ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਮਸੀਹੀਆਂ (ਯਾਕੂਬ 1:18) ਦੇ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰੋਮੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸਰਾਈਲ ਨੂੰ ਬਦ ਤੋਂ ਵੀ ਬਦਤਰ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ, ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ – "ਪਹਿਲੇ ਫਲ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ।

ਆਇਤ 5. ਉਹ ਪਾਠਕ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ 144,000 ਦੇ ਚੰਗੇ ਗੁਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਇਤ 5 ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤਕ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਆਖਰੀ ਯੋਗਤਾ ਹੋਸ਼ ਉਡਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਆਖਰੀ ਗੁਣ ਨਿਰਦੋਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕੋਈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਓਹ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹਨ। NASB ਵਿੱਚ *ਨਿਰਦੋਸ਼*, KJV "ਬੇਕਸੂਰ"; RSV ਵਿੱਚ "ਬੇਦਾਗ"; CEV ਵਿੱਚ "ਬੇਗੁਨਾਹ" ਹੈ। "ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ . . . ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਿਆ"? "ਨਿਰਦੋਸ਼", "ਬੇਕਸੂਰ"; "ਬੇਦਾਗ"; "ਬੇਗੁਨਾਹ"? ਮਸੀਹੀ ਰੋਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, "ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਕਦੀ ਵੀ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ!"

"ਨਿਰਦੋਸ਼" ਦਾ ਅਰਥ "ਸਿੱਧ" ਜਾਂ "ਪਾਪ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ" ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਖੁਦ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਆਖੀਏ ਭਈ ਅਸੀਂ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ" (1 ਯੂਹੰਨਾ 1:8)। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ "ਨਿਰਦੋਸ਼" ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਲਹੂ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਧੋਂਦਾ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 1:7)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਲੁੱਸੈ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ "ਹੁਣ ਉਹ ਦੀ ਮਾਸ ਦੀ ਕਾਇਆ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦੇ ਵਸੀਲੇ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ, ਨਿਰਦੋਸ਼, ਅਤੇ ਬੇਇਲਜ਼ਾਮ ਆਪਣੇ [ਜੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ] ਸਨਮੁਖ ਖੜਾ ਕਰੇ" (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:22)।

ਪਰ, ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἄμωμος (*ਅਮੋਮੋਸ*), ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਰਦੋਸ਼" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਲੀਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 22:19, 21)। 1 ਪਤਰਸ 1:19 ਵਿਚ *ਅਮੋਮੋਸ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਨਿਰਕਲੰਕ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਾਡਾ ਬਲੀ ਦਾ ਲੇਲਾ ਕਰਕੇ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਚੁਨੌਤੀ ਦਿੱਤੀ,

ਸੇ ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਰਹਮਤਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਬਲੀਦਾਨ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹਾਵੋ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਰੂਪ ਜੇਹੇ ਨਾ ਬਣੇ ਸਗੋਂ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧ ਦੇ ਨਵੇਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਦਲਦੇ ਜਾਓ . . . (ਰੋਮੀਆਂ 12:1, 2)।

144,000 ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਦਾਹਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ **ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਕੋਈ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਿਆ**। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਕਦਰ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੋਥੀ 32:2; ਯਸਾਯਾਹ 53:9; ਸਫਨਯਾਹ 3:13; 1 ਪਤਰਸ 2:22; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:15), ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਦੀ ਪਰਤ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਸਰ ਨੂੰ “ਪ੍ਰਭੂ” ਕਹਿ, ਇਸ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾਉਣ ਅਸਾਨ ਸੀ, “ਯਕੀਨੀ ਤੈਰ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਾਂ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। *ਯਕੀਨਨ*, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਮਰਾਂ।” ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਪਰਤਾਵਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦਿੱਤੀ, “ਪਰ . . . ਝੂਠਿਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਓਸ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੀ ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਨਾਲ ਬਲਦੀ ਹੈ! ਇਹ ਦੁਈ ਮੋਤ ਹੈ” (21:8; ਵੇਖੋ 21:27)। ਇੱਕ ਝੂਠੀ ਜੀਭ ਕਦੀ ਵੀ ਜਿੱਤ ਦਾ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਤਿੰਨ ਸਵਰਗਦੂਤ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਨ (14:6-13)

14:6-13 ਵਿੱਚ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਹਰੇਕ ਦੇ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਮੱਧ-ਹਵਾ ਦੇ ਮੰਚ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।⁶ ਸਵਰਗਦੂਤ ਲੇਲੇ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਸੱਤ ਕਟੋਰਿਆਂ ਦੇ ਲੱਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ, ਤਿੰਨਾਂ ਸਵਰਗਦੂਤਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣਾ ਸੀ ਜੋ ਭਿਆਨਕ ਪਰੀਖਿਆਵਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਚਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ 144,000 ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮੰਨਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਨਾ ਕਿ ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਮਝਣਾ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ: “ਅੰਤ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਜੇਤੂ ਹੋਣਗੇ!”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਨਾ” (14:6, 7)

⁶ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ ਸਦੀਪਕਾਲ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਨਾਲ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦਿਆਂ ਡਿੱਠਾ ਭਈ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਕੋਮ ਅਤੇ ਗੋਤ ਅਤੇ ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਮਤ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵੇ। ⁷ਅਤੇ ਓਸ ਨੇ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰੋ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੱਜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਹ

ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸੁੰਬਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕੋ।

ਆਇਤ 6. ਦਰਸਣ ਦਾ ਅਰੰਭ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, **ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਨੂੰ . . . ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦਿਆਂ ਡਿੱਠਾ।** 8:13 ਦੇ ਉਕਾਬ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦੂਤ ਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਤਾਂ ਬਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਿਆਂ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੀਕਾਏਲ ਦਿਆਂ ਦੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ (12:7) ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦੂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੱਤਵੀਂ ਤੁਰ੍ਹੀ ਫੁਕੀ ਸੀ (11:15), ਉਹ 14:6 ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।

ਇਸ ਦੂਤ ਦੇ ਕੋਲ **ਸਦੀਪਕਾਲ ਦੀ ਇੰਜੀਲ** ਸੀ ਭਈ ਉਹ **ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵੇ**। ਆਇਤ 6 ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ **ਇੰਜੀਲ** (εὐαγγέλιον, *ਇਵੈਂਜੇਲਿਓਨ*) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਕਿਰਿਆ ਰੂਪ εὐαγγελίζω (*ਇਵੈਂਜੇਲਾਈਜ਼ੋ*), ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਵੇ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਆਇਤ 6 ਅਤੇ 10:7 ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। KJV ਵਿੱਚ “ਸਦੀਪਕਾਲ ਦੀ ਇੰਜੀਲ” ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ *the* ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ (ਜੇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਹਸਤਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ “*the*” ਦੀ ਬਜਾਏ *an* ਦੀ ਤਰਫ਼ਦਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਨਿਸ਼ਚੇਵਾਚਕ ਉਪਪਦ “*an*” ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਰੋਮੀਆਂ 1:1 ਵਿੱਚ “Gospel [ਇੰਜੀਲ]” ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇਵਾਚਕ ਉਪਪਦ (“*the*”) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਦੂਜੀ ਆਮਦ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆਵੇਗਾ ਤਦ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਇਹ ਇੱਕ *ਦਰਸ਼ਣ* ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ *ਮਨੁੱਖਾਂ* ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ (ਮੱਤੀ 28:18-20; ਮਰਕੁਸ 16:15, 16; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:7)।

ਕੁਝ ਲੇਖਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:6 ਦੀ “ਇੰਜੀਲ” ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਦੱਸਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਥਾਂਵਾਂ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕਮਾਤਰ ਇੰਜੀਲ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਯਰ ਪਰਲਮੈਨ ਨੇ ਜੇਹ ਦਿੱਤਾ, “[ਇੰਜੀਲ] ਕੇਵਲ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ।” ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਇੰਜੀਲ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਆਮ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ “ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ “ਆਮ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੀ। ਪਰ ਇਹ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ “ਕੋਈ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ” ਨਹੀਂ ਹੈ (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:4; ਗਲਾਤੀਆਂ 1:6, 7)।

ਲੇਟਰ ਡੇ ਸੇਂਟਸ ਵਾਲੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:6, 7 ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਨਿਊ ਯੋਰਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਉੱਡਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਤਖਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਮੌਰਮਨ ਫ਼ਿਰਕੇ ਦੇ ਸੰਸਥਾਪਕ ਜੇਸੇਫ ਸਮਿਥ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਜਦਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ

ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 16:13; 2 ਪਤਰਸ 1:3; ਯਹੂਦਾਹ 3)। ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ “ਕਥਿਤ ਲੇਟਰ ਡੇ ਪਰਕਾਸ਼” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਜੋੜਨ ਦੇ ਦੇਸ਼ੀ ਹਨ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:18, 19)। ਜੇ. ਡਬਲਿਊ. ਰੋਬਰਟਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

[ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14] ਵਿਚਲੀ ਸਦੀਪਕ ਕਾਲ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਇੰਜੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:1-4) ਜਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਤਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 24:47)।¹⁰

ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ **ਸਦੀਪਕਾਲ** ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਦੀਪਕਾਲ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:8-11)। “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਤਹਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਲੰਮੀ ਪੱਤਰੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।”¹¹

ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ **ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ** ਲਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਸਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਟਿਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ **ਹਰੇਕ ਕੈਮ ਅਤੇ ਗੋਤ ਅਤੇ ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਮਤ** ਲਈ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ “ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ” (ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਸ਼ਬਦ) ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ “ਹਰੇਕ ਕੈਮ ਅਤੇ ਗੋਤ ਅਤੇ ਭਾਖਿਆ ਅਤੇ ਉੱਮਤ” ਸਭਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ।

ਆਇਤ 7. ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ **ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ** ਬੋਲਿਆ। ਉਹ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਉੱਡ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ (ਆਇਤ 6); ਉਹ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਸਕਣ (ਆਇਤ 7)। ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰੋ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੋ**। ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ, ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣੀਏ, – ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲੋਂ ਡਰ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨ . . .” (ਉਪਦੇਸ਼ਕ ਦੀ ਪੋਥੀ 12:13)। ਕੈਸਰ ਤੋਂ ਡਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰਨ ਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਆਖਿਆ ਕਿ **ਜਿਹ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸੁੰਬਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕੋ**। 10:6 ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਲਈ ਲਗਭਗ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 14:7 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲੁਸਤ੍ਰਾ ਦੇ ਗੈਰਮਸੀਹੀਆਂ ਅੱਗੇ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ 14:15)। 14:7 ਦਾ ਇੱਕ ਭਾਵ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰੋਮੀਆਂ 1:18-21)। ਉਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਜੇ ਵੱਡੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ,

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਆਇਤ 7 ਦੇ ਵਿਚਾਲੇ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਡਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਮਾ ਆ ਪੁੱਜਾ ਹੈ। ਸਮਾ (ἡ ὥρα, ਹੋ ਹੋਰਾ) ਉਹ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ, ਢੁਕਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਿਆਉਂ ਦਾ ਸਮਾ ਆ ਪੁੱਜਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਕਹੇ ਕਿ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਤਾਂ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਰ “ਨਿਆਉਂ” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖੋਂ ਇੰਜੀਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਅਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਸਲੀਬ ਨਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫਨਾਏ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣਾ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਸਾਰ ਹਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:1-4), ਪਰ ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ “ਪੁਰਾਤਨ ਕਥਾ” ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕੇ ਵੀ ਕੁਝ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਵਚਨ ਵਾਂਗ ਇੰਜੀਲ ਵੀ ਦੇ ਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲੋਂ ਤਿੱਖੀ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:12); ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਰੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੀ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇਨਸਾਫ ਬਾਰੇ ਵੀ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਇੱਕ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:8, 9)। ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਨਾਲ ਹੀ ਲੋਕ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਦਾ ਅਵਸਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨਾਸ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ; ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ (ਲੂਕਾ 19:10)। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਵਸਰ ਆਉਣ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਡਰਾਉਣੀ ਹਕੀਕਤ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਵਿੱਚ ਮਰੋਗੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:24), ਅਤੇ, “ਜਿੱਥੇ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਦੇ” (ਯੂਹੰਨਾ 8:21)। ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਆਖਿਆ, “ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤੇਬਾ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ” (ਲੂਕਾ 13:3)। ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਦਿੰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਜਿਹੜਾ ਨਿਹਚਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਵੇ ਉਹ ਬਚਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਜਿਹੜਾ ਪਰਤੀਤ ਨਾ ਕਰੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ” (ਮਰਕੁਸ 16:16)। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਸੂਲ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ “ਜੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਸੇ ਜੀਉਣ ਨਾ ਵੇਖੇਗਾ ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ” (ਯੂਹੰਨਾ 3:36)। ਥੋਮਸ ਟੈਰੈਂਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਜਿਸ ਪਾਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਾਂ ਉਹ . . . ਸਲੀਬ ਦੇ ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਲਾ ਪਾਸਾ . . .”¹² ਐਚ. ਐਲ. ਏਲੀਸਨ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਸਲੀਬ ਦੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਦੀਪਕ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੰਜੀਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”¹³

ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਕਈ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ “ਇੰਜੀਲ” ਵਜੋਂ ਢੁਕਵੇਂ ਬੈਠਦੇ ਹਨ: ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਖ਼ਬਰੀ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋਲ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਵਸਰ ਦੀ ਮੁਨਾਦੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ – ਅਜੇ ਵੀ ਤੇਬਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ

ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਂ ਮਕਸਦਾਂ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਕਸ਼ਟਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇਗਾ; ਧਰਮੀਆਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

“ਢਹਿ ਪਈ ਬਾਬੁਲ” (14:8)

ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਆਇਆ ਭਈ ਢਹਿ ਪਈ ਬਾਬੁਲ। ਉਹ ਵੱਡੀ ਨਗਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਜਿਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈ ਸਭਨਾਂ ਕੇਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਈ ਹੈ।

ਆਇਤ 8. ਜਦ ਪਹਿਲਾ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਹਵਾ ਵਿਚਲੇ ਪੁਲਪਿਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਬੁਲਾਰਾ ਉਸ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ: **ਉਹ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਦੂਜਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਆਇਆ ਭਈ ਢਹਿ ਪਈ ਬਾਬੁਲ। ਢਹਿ ਪਈ** ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਵਾਕ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸੀ ਗਈ ਘਟਨਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਬਾਬੁਲ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਸਨ (ਯਸਾਯਾਹ 21:9); ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੂਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਤਮਕ ਬਾਬੁਲ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸੰਦਰਭ ਵੱਡੀ ਨਗਰੀ ਬਾਬੁਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 17 ਅਤੇ 18 ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਧਿਆਇ 17 ਵਿੱਚ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਪਰ ਨਿਰਲੱਜ ਇਸਤਰੀ ਵਾਂਗ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਦਰਿੰਦੇ ਉੱਤੇ ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਬੈਠੀ ਹੈ (17:3); ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਰਿੰਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਗਠਜੋੜ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਇਹ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ: “ਬਾਬੁਲ ਉਹ ਵੱਡੀ ਨਗਰੀ, ਕੰਜਰੀਆਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਮਾਂ” (17:5)।

“ਵੱਡੀ ਨਗਰੀ ਬਾਬੁਲ” ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਚਰਚਾ ਨੂੰ ਅਧਿਆਇ 17 ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਆਖੇ ਜਾਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ: “ਪੁਰਾਤਨ ਮੈਸੋਪੋਟਾਮੀਆ ਦਾ ਬਾਬੁਲ ਨਗਰ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਐਸ਼-ਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਅੱਯਾਸ਼ੀ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ।”¹⁴ ਬਾਬੁਲ ਨਗਰੀ ਨੂੰ “ਵੱਡੀ” ਆਖਿਆ ਜਾਣਾ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: “ਕੀ ਏਹ ਉਹ ਵੱਡਾ ਬਾਬੁਲ ਨਹੀਂ ਜਿਹ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਸਕਤੀ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜੇ ਦੇ ਵਾਸ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਭਈ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਵੱਡਿਆਈ ਹੋਵੇ?” (ਦਾਨੀਏਲ 4:30)। ਇਸ ਹੰਕਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ (ਦਾਨੀਏਲ 4:31)। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਮਾਦੀ-ਫਾਰਸੀ ਫੌਜ ਨੇ ਨਬੂਕਦਨੱਸਰ ਦੇ ਵਾਰਿਸਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਰਾਜ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਐਲਬਰਟ ਬਾਲਡਿੰਗਰ ਨੇ ਆਖਿਆ,

ਪੁਰਾਤਨ ਬਾਬੁਲ ਦੀ ਖੋਰਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਫਾਰਸ ਵੱਲੋਂ ਹੋਈ ਹਾਰ ਨੇ . . . ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਛਾਪ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਉਸ ਸੰਪੂਰਣ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਨਮੂਨਾ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਹਕੂਮਤਾਂ, ਉੱਮਤਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਆਣ ਪਵੇਗਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ।¹⁵

ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਵੱਡੀ ਬਾਬੁਲ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈ ਸਭਨਾਂ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *θυμός* (*ਥੁਮੋਸ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਨੁਵਾਦ "ਪ੍ਰਕੋਪ" ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ KJV)। ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *πορνεία* (*ਪੋਰਨੇਇਆ*) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ" ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ KJV)। "ਕੰਜਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਂ" ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਤੱਥ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ:

1. ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਵੱਡੀ ਨਗਰੀ ਬਾਬੁਲ" ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵੈਰੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ ਅਜਗਰ ਦੀ ਤੀਜੀ ਸਾਬਣ ਹੈ: ਦਰਿੰਦਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਡਰਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਬੂਠਾ ਨਬੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਬਾਬੁਲ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੁਭਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬਾਬੁਲ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਆਖਿਆ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਈ ਵਾਰੀ ਵੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ "ਬਾਬੁਲ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮ ਨਗਰ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ (17:9, 18) – ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵਧਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

2. ਭੀੜਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲਿਜਾਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ: ਇਹ ਉਹ ਹੈ "ਜਿਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈ ਸਭਨਾਂ ਕੋਮਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਈ ਹੈ" ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਹੈ ਜੋ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾਬ ਪਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਆ ਰਹੇ ਵਿਰੋਧ ਉੱਤੇ ਠੱਲ੍ਹ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਭਾ ਸਕੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਇਤਾਂ 1 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 5 ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਆਤਮਕ ਹਰਾਮਕਾਰੀ (ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਨਾ ਰਹਿਣਾ) ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ਨਾਹਕਾਰੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

3. ਆਖਿਰਕਾਰ, ਬਾਬੁਲ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਨਾਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬੁਲ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਅਧਿਆਇ 18 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ ਐਨਾ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸੀ ਕਿ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਐਵੇਂ ਬੋਲਿਆ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ: "ਡਿੱਗ ਪਿਆ, ਬਾਬੁਲ ਡਿੱਗ ਪਿਆ" ਪੁਰਾਤਨ ਬਾਬੁਲ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਬਾਰੇ ਐਵੇਂ ਲਿਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇ (ਯਸਾਯਾਹ 21:9)। ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਨੂੰ "ਪੂਰਵ ਕਲਪਨਾ" ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨਸ਼ੈਲੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਦੇ ਬੀਜ ਲੈ ਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਬਾਬੁਲ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? ਇੱਕ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਬਾਬੁਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਗੈਰਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ ਜਦ ਤੱਕ ਬੁਰੀ ਖ਼ਬਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, "ਜੀਉਂਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ ਭਿਆਣਕ ਗੱਲ ਹੈ" (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 10:31)। ਪੌਲੁਸ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਉਪਰੰਤ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਭੈ ਜਾਣ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:11; KJV)। ਪਰ ਵਧੇਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਇਤ 8 ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚਿਤਾਉਣੀ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਬਾਬੁਲ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਚਮਕ-ਦਮਕ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਗਏ

ਸਨ। ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਡੋਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਬੁਲ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਮੈਸੋਪੋਟਾਮੀਆ ਵਿਚਲਾ ਸੰਸਾਰਿਕ ਬਾਬੁਲ ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਜੌਨ ਰਿੱਸੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਨੂੰ ਵੇਟ ਦਿਓਗੇ ਜਿਹੜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਾਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ?”¹⁶ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਸਾਥ ਕਿਉਂ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਨਾਸ ਪੂਰਵ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਹੈ?

ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਦਾਗ (14:9-13)

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਤੀਜਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਆਇਆ ਭਈ ਜੇ ਕੋਈ ਓਸ ਦਰਿੰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਯਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਦਾਗ ਲੁਆਉਂਦਾ ਹੈ।¹⁰ ਤਾਂ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈ ਵੀ ਪੀਵੇਗਾ ਜੇ ਓਹ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿੱਚ ਨਖਾਲਸ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਨਾਲ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵੇਗਾ।¹¹ ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗੇ ਉਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਦਾਗ ਲੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਦੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ।¹² ਏਹ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਬਰ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।¹³ ਫੇਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣੀ ਭਈ ਲਿਖ ਲੈ, ਧੰਨ ਓਹ ਮੁਰਦੇ ਜਿਹੜੇ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨ। ਆਤਮਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 9. ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਅਤੇ ਬੁਰੀ ਖਬਰ ਸੁਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਸੀ ਕਿ ਆਖਰੀ ਦੂਤ ਸਾਹਮਣੇ ਆਵੇ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਨੇ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਿਆਉਂ ਸੁਣਾਉਂਦਿਆਂ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ: ਨਿਆਉਂ ਉਸ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਕੋਈ ਓਸ ਦਰਿੰਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਯਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਦਾਗ ਲੁਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਇਤ 9 ਦੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਸ਼ਬਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਇਹ ਵਿਕਲਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਦਰਿੰਦਾ (ਝੂਠਾ ਨਬੀ) “ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਦਰਿੰਦੇ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਉਂਦਾ ਹੈ” (13:12) ਅਤੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ (13:15)। ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ “ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਉੱਤੇ ਅਥਵਾ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਦਾਗ ਦੁਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ” (13:16), ਅਤੇ ਉਹ “ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਪਰ ਨਿਰਾ ਉਹ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਉੱਤੇ ਉਹ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਹੈ” (13:17)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਾਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਥੋੜੇ ਓਹ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਧਿਆਇ 14 ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣਗੇ।

ਆਇਤ 10. ਜੇ ਕੋਈ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦਾਗ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈ ਵੀ ਪੀਵੇਗਾ ਜੇ ਓਹ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਵਿੱਚ ਨਖਾਲਸ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਦਾਗ ਲਗਵਾਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “[ਵੱਡੀ ਵੇਸਵਾ ਦੀ]

ਹਰਾਮਕਾਰੀ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈਂ ਪੀਤੀ ਸੀ (14:8)। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈਂ ਪੀਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਪਿਆਲੇ ਨੂੰ ਪੀਣਾ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 75:8; ਯਸਾਯਾਹ 51:17; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 25:15; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 20:22; 26:39)।

ਇਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈਂ ਨਖਾਲਸ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ; ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਯਾ ਦੀ ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਵੀ ਮਿਲਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਮੈਂ ਨੂੰ “ਨਖਾਲਸਾ” (“ਸੁੱਧ” ਜਾਂ “ਗਾੜੀ”) ਆਖਿਆ ਜਾਣਾ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਲਕਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮੈਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸੇ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਤਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਭਗਤੀਹੀਣ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਬੁਰਿਆਂ ਅਤੇ ਭਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ” (ਮੱਤੀ 5:45)। ਪਰ ਨਿਆਉ ਦੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਦਯਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਰੱਦਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ ਮੈਂ ਨੂੰ ਪਤਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਣਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਲੋਲੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਨਾਲ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵੇਗਾ। “ਗੰਧਕ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾਣਾ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਭੜਕ ਨਾਲ ਵੀ ਬਲਦਾ ਹੈ।”¹⁷ (9:17 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ) ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਦਾ ਰੂਪਕ ਸਦੂਮ ਅਤੇ ਅਮੂਰਾਹ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਉਤਪਤ 19:24; ਵੇਖੋ ਯਹੂਦਾਹ 7)।

ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤਸੀਹੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਰੂਪਕ ਹੈ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਭੁਗਤਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧੇਰੀ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਖੌਲ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਦਯਾਹੀਣ ਭੀੜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਦਰਦ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਇਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਲੂਕਾ 12:9; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 8:38)। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 10 ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉੱਤੇ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 14:9-11 ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਤਾਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7-9; ਵੇਖੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 21:27; 22:14, 15)। ਇਹ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਇਤ 11 ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

ਇਹ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਨਰਕ ਉੱਤੇ ਵੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 11. ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਉੱਠਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਉਂ ਦਾ ਦਾਗ ਲੁਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਦੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ਫੁਕੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਕੁਝ ਚਿਰ ਲਈ ਹੀ ਉਤਾਂਹ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਮੁੱਕ ਗਿਆ, “ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ।”¹⁸ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਪੂਜਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਜੁੱਗੇ ਜੁੱਗ ਉੱਠਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ – ਸਿਰਫ ਪੀੜਾ ਮਿਲੇਗੀ, ਅਕੱਥ ਪੀੜਾ (19:20; 20:10, 14, 15 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਇਤਾਂ 10 ਅਤੇ 11 “ਮਸੀਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ” ਹਨ। ਹੋਰ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਚਨ ਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, “ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ।” ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਨਜਾਣ ਸਨ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੁਲਾਰੇ ਜਾਂ ਲੇਖਕ ਤੋਂ ਵਧ ਕੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਬਾਰੇ ਬੋਲਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 25:30; ਲੂਕਾ 16:23)। ਕੀ ਕੋਈ ਯਿਸੂ ਨੂੰ “ਮਸੀਹੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ” ਆਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰੇਗਾ? ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ:

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਨਾ ਡਰੋ ਜਿਹੜੇ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ ਪਰ ਰੂਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸੱਕਦੇ ਸਗੋਂ ਉਸੇ ਕੋਲੋਂ ਡਰੋ ਜਿਹੜਾ ਦੇਹੀ ਅਤੇ ਰੂਹ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਨਾਸ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 10:28)।

ਤਦ ਜਿਹੜੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਹ ਕਰੇਗਾ, ਹੇ ਸਰਾਪੇ ਹੋਇਓ, ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਉਸ ਸਦੀਪਕ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਚੱਲੇ ਜਾਓ ਜਿਹੜੀ ਸ਼ਤਾਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ . . . ਏਹ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਧਰਮੀ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਣ ਵਿੱਚ (ਮੱਤੀ 25:41, 46)।

ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਅੱਖ ਤੈਨੂੰ ਠੇਕਰ ਖੁਆਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸੁੱਟ। ਕਾਣਾ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵੜਨਾ ਤੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਭਲਾ ਹੈ ਜੇ ਦੇ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤੂੰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਵੇਂ। ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀੜਾ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ਅਤੇ ਅੱਗ ਨਹੀਂ ਬੁਝਦੀ (ਮਰਕੁਸ 9:47, 48; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 9:43-46)।

ਮਰਕੁਸ 9:47, 48 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਸਰੀਰ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹੈਕਲ ਹੈ, ਵੱਢੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:19, 20)। ਸਗੋਂ ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੱਢ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਲਿਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਦੀਪਕ ਨਰਕ ਇੱਕ ਕੋੜੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ।

ਆਇਤ 12. ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਰਣਾਦਾਈ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ: ਏਹ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸਬਰ ਦਾ ਮੋਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਓਹਨਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਆਇਤ ਵਿੱਚ 13:10 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। NASB ਇਸ ਦਾ

ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ: **ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਧੀਰਜ ਇੱਥੇ ਹੈ।** ਕਈ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਵਾਦਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ: “ਇਹ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਹੈ”; “ਇਹ ਸਬਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਬੁਲਾਵਾ ਹੈ।” ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਹੈ (13:10 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭਕੁਝ ਸਹੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਦਿਲੇਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਸਬਰ ਕੌਣ ਰੱਖ ਸਕੇਗਾ: ਉਹ ਜਿਹੜੇ **ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿਹਚਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।** ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ: “ਜਿਹੜੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।” ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਧ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਜਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਆਪਣੀ ਨਿਹਚਾ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 13. ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਅੰਤ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹੋ ਕੰਮ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਖਤਮ ਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਇੱਕ ਅਵਾਜ਼ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਇਹ ਆਖਦੇ ਸੁਣੀ ਭਈ ਲਿਖ ਲੈ। ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਿਆਣਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ (1:11, 19; 2:1, 8, 12, 18; 3:1, 7, 14) ਅਤੇ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਲਿਖੇ (10:4)। ਜਦ ਵੀ ਲਿਖ ਲੈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਬੋਲਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ (ਵੇਖੋ 19:9; 21:5)।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਅਵਾਜ਼ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ: ਇਸ ਦਾ ਅਰੰਭ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ, **ਧੰਨ ਓਹ ਮੁਰਦੇ ਜਿਹੜੇ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨ। ਧੰਨ** ਸ਼ਬਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਇੱਕ ਧੰਨ ਬਚਨ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸੱਤ ਧੰਨ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ (1:3; 14:13; 16:15; 19:9; 20:6; 22:7, 14)। ਜਿਹੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ (ਰੋਮੀਆਂ 6:3, 4; ਗਲਾਤੀਆਂ 3:26, 27), ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੌਤ ਤੱਕ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ “ਟਿਕੇ” ਰਹੇ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 2:10)। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਵੀ ਉਹ ਉਸ ਲਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਧੰਨ ਹੈ; ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਗਏ ਹਨ ਜਿਹੜਾ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਰਜਾ ਲਈ” ਅਜੇ “ਸਬਤ ਦਾ ਅਰਾਮ” ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 4:9)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ “ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮੁੱਲੀ ਹੈ” (ਜ਼ਬੂਰ 116:15)।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਏਦੋਂ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੂਲ ਹਸਤਲਿਖਤਾਂ

ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਾਕ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 13 ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਧੰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਵਾਕ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਇੱਕ ਤਕੜੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸਤਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਉਹ ਧੰਨ ਹੀ ਹੋਣਗੇ।

ਸੰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ: **ਆਤਮਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੈ।** ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, “ਹਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ!”

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ “ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨਗੇ” **ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ।** ਇਸ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਸਭਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੀ: “ਜਿਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਮਿਹਨਤਾਂ’ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਬੱਕ-ਟੁੱਟ ਜਾਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦਰਿੰਦੇ ਵੱਲੋਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਸੀਹਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਥਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।”¹⁹ ਇਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 2:2 ਵਿੱਚ ਵੀ “ਮਿਹਨਤ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (2:2 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

“ਅਰਾਮ” (ἀναπαύω, ਆਨਾਪਾਓ) ਦਾ ਅਰਥ “ਕੰਮਕਾਜ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਣਾ” ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਗੋਂ “ਅਰਾਮ ਦੇ ਇਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ ‘ਉਹ ਤਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ।’”²⁰ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਗੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਵਚਨ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਵੇਗੀ – ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਦਬਾਓ ਹੇਠ ਆਉਣ ਅਤੇ ਬਾਬੁਲ ਦੀਆਂ ਲੁਭਾਉਣੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ – ਤਾਂ ਆਖਿਰਕਾਰ ਦਰਿੰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਸੰਤਾਪ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਭਿੰਨਤਾ ਹੈ! ਇਸ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰ “ਰਾਤ ਦਿਨ ਕਦੇ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ” (ਆਇਤ 11), ਜਦਕਿ ਲੋਲੇ ਦੇ ਪੈਰੋਕਾਰਾਂ ਨੂੰ “ਓਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ” (ਆਇਤ 13)।

ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਤਾਜ਼ਗੀ ਮਿਲੇਗੀ **ਕਿਉਂ ਜੇ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।** KJV ਆਖਦਾ ਹੈ “ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਓਹਨਾਂ ਦੇ ਮਗਰ ਮਗਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,” ਪਰ ਸੰਬੰਧਸੂਚਕ ਸ਼ਬਦ “ਨਾਲ” (μετά, ਮੇਟਾ) ਮੂਲ ਹਸਤਲਿਖਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੇਗਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੀ-ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ-ਕੀ ਝੱਲਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:58)। ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕ ਗਿਲਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 10:42)।

ਅਧਿਆਇ 14 ਤੱਕ ਇੱਕ ਚੋਣ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, “ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਆਰਾਮਦਾਇਕ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਸਦੀਪਕਤਾ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ; ਜਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਸੰਤਾਪ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਦੀਪਕਤਾ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗੀ।" ਇਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਐਂਖੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਅਫਸੋਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਭਵਿੱਖ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਤੱਥ, ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਸ ਚੋਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਭਈ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਕਿੰਨਾ ਐਂਖਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਰਮ, ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਐਂਖੇ ਪਰ ਸਿੱਧੇ ਰਾਹ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਉਹ ਸੌਖਾ ਪਰ ਗਲਤ ਰਾਹ ਫੜ ਲੈਣ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਗੀਦ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿ, "ਦੂਰ ਦੀ ਸੋਚੋ।"

ਵੱਡੀ ਵਾਢੀ (14:14-20)

ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਰਾਸ਼ੀਫਲ, ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀਆਂ, ਤਾਂਤ੍ਰਿਕਾਂ ਅਤੇ ਟੇਵਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਵੀਂ ਤਕਨੀਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਰੁਝਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਪਿਊਟਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਾ। ਆਪਣਾ ਸਰਬਉੱਤਮ ਕਰਕੇ ਵੀ ਇਹ ਸਾਰੇ ਜ਼ਰੀਏ ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਕੇਵਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੀ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਨ – ਕੁਝ ਜ਼ਰੀਏ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ – ਅਤੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕਮਾਤਰ ਪੁਸਤਕ ਬਾਈਬਲ ਹੈ।

ਭਵਿੱਖ ਬਾਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਬਾਈਬਲ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਇੱਕ ਆਖਰੀ ਘੜੀ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ: ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦ ਮਸੀਹ ਵਾਪਿਸ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨਿਆਉਂਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅੱਗੇ ਖੜਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੂਤਾਂ ਸਣੇ ਆਵੇਗਾ ਤਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤੇਜ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇਗਾ। ਅਰ ਸਭ ਕੋਮਾਂ ਉਹ ਦੇ ਅੱਗੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਅਯਾਲੀ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਖਰਿਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਸੇ ਤਰਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਏ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਅਰ ਬੱਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੜਿਆਂ ਕਰੇਗਾ (ਮੱਤੀ 25:31-33)।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:14-20 ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਨਿਆਉਂਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਕਸਰ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 63:1-6; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 51:33; ਵਿਰਲਾਪ 1:15; ਹੋਸ਼ੇਆ 6:11)। ਯੇਏਲ 3:13 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:14-20 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਰੂਪਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ (ਮੱਤੀ 9:37, 38; ਲੂਕਾ 10:2; ਯੂਹੰਨਾ 4:35-38)। ਜਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਕਣਕ ਅਤੇ ਜੰਗਲੀ ਬੀਜ ਦੇ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ,

... ਵਾਢੀ ਦਾ ਵੇਲਾ ਜੁਗ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ ਅਰ ਵੱਢਣ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਹਨ ... ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਆਪਣਿਆਂ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਠੇਕਰ ਖੁਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਖਦੇ ਭੱਠੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਰੋਣਾ ਅਰ ਕਚੀਚੀਆਂ ਵੱਟਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦ ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਚਮਕਣਗੇ ... (ਮੱਤੀ 13:39, 41-43)।

ਇੱਕ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬੀਜ ਦੇ ਵਧਣ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦਾ ਅੰਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ: "ਅਰ ਜਾਂ ਫਲ ਪੱਕੇ ਤਾਂ ਉਹ [ਕਿਸਾਨ] ਝੱਟ ਦਾਤੀ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਾਢੀ ਦਾ ਵੇਲਾ ਆ ਗਿਆ" (ਮਰਕੁਸ 4:29)। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਵੀ ਨਿਆਉਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ (ਮੱਤੀ 3:12)।

ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਰਥਪੂਰਣ ਉਦਾਹਰਣ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਿੱਤਾ ਖੇਤੀ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਢੁਕਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵਾਧੇ ਦੇ ਇੱਕ ਲੰਮੇ ਮੌਸਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।²¹ ਵਾਢੀ ਇੱਕ ਐਖਾ, ਥਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਗੰਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ – ਪਰ ਇਹ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਕੰਮ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਈ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

14:14-20 ਵਿਚਲੇ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਜਦ ਅਸੀਂ ਵਚਨ ਦੇ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ,

... ਦੇ ਵਾਢੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: 14:14-16, 17-20. ਪਰ ਇਹ ਇੱਕੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੋ ਪੱਖ ਹਨ, ਇੱਕੋ ਸਮਕਾਲੀ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਦੋ ਅਟੁੱਟ ਹਿੱਸੇ ਹਨ। ਵਾਢੀ ਇੱਕੋ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਹਨ: ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਲਈ (14:14-16); ਅਤੇ ਇੱਕ ਢਹਿ ਚੁੱਕੇ ਬਾਬੁਲ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਲਈ (ਆਇਤਾਂ 17-20)।²²

ਜੀ. ਬੀ. ਕੇਅਰਡ ਨੇ 14:14-20 ਵਿਚਲੇ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ "ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਆਖਿਆ।"²³

ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਵਚਨ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਆਉਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਮੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਵਿਨਾਸ ਬਾਰੇ। ਇਸ ਵਚਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਲਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅੰਤਮ ਨਿਆਉਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਥਨਾਂ ਕਰਕੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, "ਜਦ ਮਸੀਹ ਵਾਪਿਸ ਆਵੇਗਾ, ਤਦ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਕਣਕ ਵਾਂਗ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅੰਗੂਰਾਂ ਵਾਂਗ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਲਤਾੜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ?"

ਜਿਹੜਾ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ (14:14-16)

¹⁴ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬੱਦਲ ਹੈ ਅਤੇ ਓਸ ਬਦਲ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੇਨੇ ਦਾ ਮੁਕਟ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ

ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਹੈ।¹⁵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਹ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਹਾਕ ਮਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਫੇਰ ਕੇ ਵੱਢ ਸੁੱਟ ਕਿਉਂ ਜੋ ਵੱਢਣ ਦਾ ਸਮਾ ਆ ਗਿਆ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਫਸਲ ਬਹੁਤ ਪੱਕ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।¹⁶ ਤਦ ਜਿਹੜਾ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੇਰੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਫਸਲ ਵੱਢੀ ਗਈ।

ਆਇਤ 14. ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕੀ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ਭਈ ਇੱਕ ਚਿੱਟਾ ਬੱਦਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉੱਤੇ ਸੇਨੇ ਦਾ ਮੁਕਟ ਪਹਿਨੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਫੜੀ ਬੈਠਾ ਹੈ। KJV ਨੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨਿਸਚੇਵਾਚਕ ਉਪਪਦ “a” ਦੇ ਥਾਂ ‘ਤੇ ਨਿਸਚੇਵਾਚਕ ਉਪਪਦ “the” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੂਲ ਹਸਤਲਿਖਤ “the” ਦੀ ਬਜਾਏ “a” ਦੀ ਤਰਫਦਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ (1:12-3:22), ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ “ਸ਼ਮਾਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਕੋਈ” ਵੇਖਿਆ ਸੀ (1:13), ਜੋ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਹੈ (1:13 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)। ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਆਇਤਾਂ 14 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 16 ਤੱਕ ਯਿਸੂ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯੂਹੰਨਾ 5:27)। NASB ਦੇ ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 14:14-16 ਵਿੱਚ “His,” “Him” ਅਤੇ “He” ਦੇ “H” ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ NASB ਦਾ ਖਾਸ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਕੋਈ” ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਯਿਸੂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ “ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ” ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਸੇਨੇ ਦੇ ਸ਼ਮਾਦਾਨਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਫਿਰਦਾ ਸੀ (1:13; 2:1); ਇਸ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ – ਜੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 104:3; ਯਸਾਯਾਹ 19:1)। ਅਧਿਆਇ 1 ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਹੀ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੇਨੇ ਦੀ ਪੇਟੀ ਬੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ (1:13); ਇੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ‘ਤੇ ਸੇਨੇ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁਕਟ ਹੈ। **ਸੇਨੇ ਦਾ ਮੁਕਟ** “ਮੁਕਟ” στέφανος (*ਸਟੇਫਾਨੋਸ*) ਦਾ ਇੱਕ ਅਸਾਧਾਰਨ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਿੱਤ ਦਾ ਮੁਕਟ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ‘ਤੇ *ਸਟੇਫਾਨੋਸ* ਹਰੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਕੀਮਤੀ ਧਾਤੂ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ “ਜਿੱਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰਤਾਪ” ਦੇ ਦੋ ਵਿਚਾਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ।²⁴

ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭਿੰਨਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਲਵਾਰ ਸੀ (1:16); ਇੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ **ਦਾਤੀ** ਹੈ। ਦਾਤੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਔਜਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅੱਧਾ ਗੋਲਾਕਾਰ ਬਲੇਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਹੈਂਡਲ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਘਾਹ ਵੱਢਣ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਔਜਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਇਹ ਕਈ ਥਾਵਾਂ ‘ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਮਵਾਦੀ (ਕਮਿਊਨਿਸਟ) ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਥੌੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤੇ

ਇੱਕ ਦਾਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦਾਤੀ ਖੇਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥੋੜਾ ਸਨਅਤ ਦਾ।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਦਾਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਨਾਲ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਦ ਯਿਸੂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰੀ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਦ ਉਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਸਾਡੇ ਨਿਆਈ ਵਜੋਂ ਆਵੇਗਾ। ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਹੈ – ਅਰਥਾਤ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “[ਨਿਆਉਂਦੇ] ਦਿਨ ਯਾ ਉਸ ਘੜੀ ਦੇ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਨਾ ਸੁਰਗ ਦੇ ਦੂਤ, ਨਾ ਪੁੱਤਰ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਪਿਤਾ” (ਮਰਕੁਸ 13:32)।

ਆਇਤ 15. ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਬਹੁਤੀ ਉਡੀਕ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਹੈਕਲ [ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚੋਂ] ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਹ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਹਾਕ ਮਾਰ ਕੇ ਆਖਿਆ, ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਫੇਰ ਕੇ ਵੱਢ ਸੁੱਟ।

ਇੱਥੇ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਿਵੇਂ ਆਇਤ 6 ਵਿੱਚ “ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਆਇਤ 6 ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਇਤ 15 ਵਿੱਚ ਵੀ “ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਦੇਸ਼ਵਾਹਕ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਸੌਂਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ” ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, “ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਿਸੂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਵਿਟਨੇਸ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਿਸੂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਸੀ – ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਹਵਾਲੇ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸਭਨਾ ਵਸਤਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 1:3; ਰੁਲੱਸੀਆਂ 1:16)।

ਦੂਤ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕਰੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਵੱਢਣ ਦਾ ਸਮਾ ਆ ਗਿਆ ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੀ ਫਸਲ ਬਹੁਤ ਪੱਕ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਸਮਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮਿੱਥੇ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਹੀ ਜਾਂ ਢੁਕਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿਸੇ ਮਿੱਥੀ ਹੋਈ ਮਿਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।”²⁵

ਜਦ ਕਿਸਾਨ ਬੇਸਬਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਰੁਕ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (ਯਾਕੂਬ 5:7)। ਯੁੱਧ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ “ਆਪਣੇ ਵਾਇਦੇ ਦਾ ਮੱਠਾ” ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ (2 ਪਤਰਸ 3:9), ਪਰ ਡਰੋ ਨਾ: ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ; ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਕੱਲ੍ਹ ਵੀ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਵੀ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ – ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਆਵੇਗਾ। ਮੂਲ ਹਸਤਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਕਿਰਿਆ *ἐρπαινω* (ਕਸੇਰਾਇਨੋ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਬਹੁਤ ਪੱਕ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ “ਸੁੱਕ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।” ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਪਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਹੜੀ ਫਸਲ ਦਾ ਰੂਪਕ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਕਣਕ ਦੀ ਫਸਲ ਹੈ। ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਇਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਕ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁਨਹਰੀ ਕਣਕ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਹਵਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਹਿਲ ਰਹੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 16. ਜਦ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੱਜਾ ਹੈ, ਤਦ ਪੁੱਤਰ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਹਿਚਕਿਚਾਇਆ ਨਹੀਂ: **ਤਦ ਜਿਹੜਾ ਬੱਦਲ ਉੱਤੇ ਬੈਠਾ ਸੀ ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੇਰੀ।** ਜਿਸ ਕਿਰਿਆ $\beta\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ (ਖਾਲੇ) ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਫੇਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਾਉਣਾ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਉਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ “ਪਾਈ।” ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਬ੍ਰਮਰੰਗ ਵਾਂਗ ਘੁੰਮਦੀ ਹੋਈ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਦਿਖਾਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਦਾਣਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦਿਆਂ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਫਸਲ ਵੱਢੀ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਣਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ “ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਜਮਾ ਕਰੂ” (ਮੱਤੀ 3:12; ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 13:30; ਲੂਕਾ 3:17)। ਇਹ ਸਭ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮਨਮੋਹਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰੇਗਾ।

ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਲਲਕਾਰੇ ਨਾਲ, ਮਹਾਂ ਦੂਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹੀ ਨਾਲ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਉਤਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮੇਏ ਹਨ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀ ਉੱਠਣਗੇ। ਤਦ ਅਸੀਂ ਜਿਹੜੇ ਜੀਉਂਦੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ ਅਚਾਣਕ ਉਠਾਏ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹਾਂਗੇ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 4:16, 17)।

ਉਹ ਦਿਨ ਕਿੰਨਾ ਪਰਤਾਪਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਖੁਸ਼ਨੁਮਾ ਪੱਖ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਭਾਲਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕਣਕ ਦੀ ਵਾਢੀ ਯਿਸੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਵਾਢੀ ਸੁਰਗ ਦੂਤ ਕਰਦੇ ਹਨ (ਆਇਤਾਂ 17-20)। ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਣ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਚੰਗਿਆਂ ਅਤੇ ਬੁਰਿਆਂ ਨੂੰ “ਇਕੱਠਾ” ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਪ੍ਰਤੀਫਲ” ਦੇਣ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਸੁਰਗ ਦੂਤ *ਰਲ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਗੇ* (ਮੱਤੀ 13:41, 49; 16:27; 25:31; ਮਰਕੁਸ 8:38; ਲੂਕਾ 9:26; 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:7, 8)।

ਇੱਕ ਦੂਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦਾਤੀ (14:17-20)

¹⁷ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਓਸ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਜਿਹੜੀ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਭੀ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਸੀ। ¹⁸ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਜਿਹ ਨੂੰ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇਖਤਿਆਰ ਹੈ ਜਗਵੇਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੇ ਉੱਚੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਸੀ ਆਖਿਆ ਭਈ ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬੋਲ ਦਿਆਂ ਗੁੱਛਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਲੈ ਕਿਉਂ ਜੇ ਉਹ ਦੇ ਅੰਗੂਰ ਡਾਢੇ ਪੱਕ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ¹⁹ਤਾਂ ਓਸ ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੇਰੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਅੰਗੂਰੀ ਬੋਲ ਵੱਢ ਲਈ ਅਤੇ ਚੁਬੱਚੇ

ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਵੱਡੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ।²⁰ ਅਤੇ ਉਹ ਚੁਬੱਚਾ ਨਗਰੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲਤਾੜਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਮਾਂ ਤੋੜੀ ਕੇਈ ਡੂਢਕੁ ਸੌ ਕੋਹਾਂ ਤੀਕ ਲਹੂ ਵਗਿਆ।

ਆਇਤ 17. ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦਾਸੀ ਭਰਿਆ ਪੱਖ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦਰਸਣ ਅੱਗੇ ਉਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਓਸ ਹੈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ ਜਿਹੜੀ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਭੀ ਇੱਕ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਸੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਫਸਲ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਫਸਲ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦੂਤ ਦੀ ਦਾਤੀ ਨੂੰ ਆਮ ਆਕਾਰ ਵਾਲਾ ਅੱਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਆਕਾਰ ਦੀ ਦਾਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਛਟਾਈ ਲਈ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। “ਦਾਤੀ” [δρέπανον, ਟ੍ਰੈਪਨੇਨ] ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਛਟਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੱਕ’ ਜਾਂ “ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੁੱਕ’ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।”²⁶

ਆਇਤ 18. ਇੱਕ ਹੋਰ ਦੂਤ ਜਿਹ ਨੂੰ ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਜਗਵੇਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲਿਆ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ “ਅੱਗ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਆਉ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਗ ਉੱਤੇ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਨਿਆਉ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦੂਤ ਉਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਅਧਿਆਇ 8 ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਧੂਪ ਦਾ ਧੂੰਆਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੂਤ ਨੇ ਅੱਗ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (8:3-5)। ਇਹ ਸੁਝਾਉ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਹੜੇ “ਜਗਵੇਦੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ” ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਇਹ ਆਖਿਆ ਭਈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ, ਜਿਹੜਾ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਤ ਹੈਂ ਕਦੋਂ ਤੋੜੀ ਤੂੰ ਨਿਆਉ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਵਾਸੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਸਾਡੇ ਲਹੂ ਦਾ ਵੱਟਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹੈ?” (6:9, 10)। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਅੰਤ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਜੋਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਖਦਾ ਹੈ, “ਆਖਿਰਕਾਰ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੱਟਾ ਲੈਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੱਜਾ ਹੈ।”

ਜਗਵੇਦੀ ਉੱਤੇ ਦੂਤ ਨੇ ਉੱਚੀ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹ ਦੇ ਕੋਲ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਸੀ ਆਖਿਆ ਭਈ ਆਪਣੀ ਤਿੱਖੀ ਦਾਤੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬੋਲ ਦਿਆਂ ਗੁੱਛਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਢ ਲੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਅੰਗੂਰ ਡਾਢੇ ਪੱਕ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਣਕ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਸੁੱਕ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਾਢੀ ਲਈ ਪੱਕ ਚੁੱਕੇ ਸਨ (ਆਇਤ 15), ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਗੁੱਛੇ ਪੱਕ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪੁੱਜਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 19. ਜਦ ਵਾਢੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਕੇਈ ਹਿਚਕਿਚਾਹਟ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਓਸ ਦੂਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਾਤੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਫੇਰੀ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਅੰਗੂਰੀ ਬੋਲ ਵੱਢ ਲਈ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਜਿਸ ਦੀ ਵਾਢੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਗੋਂ ਦੂਤ ਨੇ ਗੁੱਛਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਵੱਡੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ।

ਚੁਬੱਚਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਹੋਂਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਇੱਕ ਪਾਈਪ ਨਾਲ ਹੇਠਾਂ ਪਏ ਇੱਕ ਹੋਰ

ਚੁਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਚੁਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਚਟਾਨ ਨੂੰ ਖੇਖਲਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇੱਟਾਂ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਅੰਗੂਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਲੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਲਤਾੜੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਸਲੀ ਚੁਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅੰਗੂਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਜਨਦਾਰ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਦੱਬਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 63:3)। ਲਤਾੜਣ ਨਾਲ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਰਸ ਹੇਠਲੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਪੀਪਾ” ਵੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਹੱਜਈ 2:16)।

ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਲਤਾੜੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਰੂਪਕ ਵਜੋਂ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 63:3; ਵਿਰਲਾਪ 1:15; ਯੋਏਲ 3:13)। ਇਸ ਰੂਪਕ ਦੇ ਸਤਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖਾਸ ਮਾਇਨੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ: ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਤਾੜ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਲਤਾੜੇ ਜਾਣਗੇ।

ਆਇਤ 20. ਅਤੇ ਉਹ ਚੁਬੱਚਾ ਨਗਰੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਲਤਾੜਿਆ ਗਿਆ। ਵਿਆਖਿਆਕਾਰ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਵਿਚਲੀ ਨਗਰੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਵਾਕ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਹੀਣ ਵੇਰਵਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਮੈਂ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਗਰ ਦੀਆਂ ਸਫੀਲਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਇਸ “ਨਗਰੀ” ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਣਨ ਅਧਿਆਇ 21 ਅਤੇ 22 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਜੋ ਕਿ ਸੁਰਗ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦੀ ਹਵਾਲਾ ਹੈ)। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 22:15 ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਸੁਰਗੀ ਨਿਵਾਸ ਦੇ “ਬਾਹਰ” ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ (ਵੇਖੋ 21:27)। ਇਹ ਵੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ 14:20 ਵਿਚਲੀ “ਨਗਰੀ” “ਵੱਡੀ ਬਾਬੁਲ” ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬੁਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਾਕਾਮ ਰਿਹਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਲੁਭਾਇਆ ਸੀ। ਅਧਿਆਇ 19 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਯਿਸੂ ਆਪ “ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਅੱਤ ਵੱਡੇ ਕ੍ਰੇਧ ਦੀ ਮੈਂ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲਿਤਾੜਦਾ ਹੈ” (19:15)। ਜਦ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੇਠਲੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਗਣ ਵਾਲਾ ਤਰਲ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਲਹੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅੰਗੂਰ ਜਾਮਨੀ ਜਾਂ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸ ਸਾਨੂੰ ਲਹੂ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ “ਦਾਖਲਤਾ ਦੇ ਫਲ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸ ਲਹੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਵਗਾਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 26:29)।

ਦਰਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਹੂ ਇੱਕ ਨਦੀ ਬਣ ਗਿਆ ਜਿਹੜਾ ਹੇਠਲੇ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚੋਂ ਵਗਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਫੈਲਦਾ ਹੋਇਆ ਉੱਚਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਉੱਠਦਾ ਗਿਆ। ਕਈ ਲੇਖਕ ਇਸ ਨੂੰ “ਹਰਮਗਿੱਦੋਨ ਦੇ ਯੁੱਧ” ਦੇ ਬਾਅਦ ਦਾ ਹਾਲ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਢੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾ ਕਿਸੇ ਫੌਜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਹੈ; ਮੂਲ ਪਾਠਕ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਹੂ ਦੀ ਡੂੰਘਿਆਈ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। **ਅਤੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਲਗਾਮਾਂ ਤੇੜੀ ਕੋਈ ਡੂਢਕ ਸੌ ਕੇਹਾਂ ਤੀਕ ਲਹੂ ਵਗਿਆ।** ਲਗਾਮ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਘੋੜੇ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਚੁਫੇਰੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਕਈ ਫੁਟ ਉਤਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਹੂ ਚਾਰ ਤੋਂ ਪੰਜ ਫੁਟ ਡੂੰਘਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਈ ਸੈਕੜੇ ਵਰਗ ਮੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ (ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲਾ ਰਾਜ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ) ਲੋਕ ਲਹੂ ਦੇ ਐਨੇ ਵੱਡੇ ਤਾਲਾਬ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬੜੇ ਚਾਅ ਨਾਲ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ **ਡੂਢਰੂ ਸੈਂ ਕੋਹਾਂ** (ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਕਿਲੋਮੀਟਰ) ਤਕਰੀਬਨ ਸਾਰੇ ਫਿਲਸਤੀਨ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਦਰਸ਼ਣ ਦੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਪਰਿਮਾਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਲੀਟਰ ਲਹੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੈਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਵਰਗ ਇੰਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਲਹੂ ਦੀ ਇੱਕ ਨਦੀ ਜਿਹੜੀ ਤਿੰਨ ਸੌ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਫੁਟ ਡੂੰਘੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਲਗਭਗ ਡੇਢ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਚੌੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰਨ ਲਈ 120 ਅਰਬ ਤੋਂ ਵਧ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ – ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਆਬਾਦੀ “ਸਿਰਫ” 6 ਅਰਬ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦਰਸ਼ਣ ਵਿਚਲੀ ਲਹੂ ਦੀ ਇਹ ਨਦੀ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤਿੰਨ ਸੌ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਸੀ, ਜੇ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਹੂ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਲਹੂ ਦੇ “ਛਿੱਟੇ” ਚਾਰ ਜਾਂ ਪੰਜ ਫੁਟ ਤੱਕ ਪਏ ਸਨ, ਪਰ ਮੂਲਪਾਠ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਲਏ ਜਾਣ ਦੀ ਵਿਅਰਥਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਲਹੂ ਨੂੰ ਮਿਣਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਿਪਦਾ ਦੇ ਆਕਾਰ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿੱਚ “ਡੂਢਰੂ ਸੈਂ ਕੋਹਾਂ” ਦੀ ਬਜਾਏ “1,600 ਸਟੈਡਿਯਾ” (NIV) ਹੈ। NASB ਨੇ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਸਮਝਣਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ “ਦੋ ਸੌ ਮੀਲ” ਲਿਖਿਆ ਹੈ। Στάδιον (ਸਟੈਡਿਓਨ) ਰੋਮੀ ਮਾਪ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਲਗਭਗ 607 ਫੁਟ ਅਤੇ 1,600 ਸਟੈਡਿਯਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜੋ ਲਗਭਗ 184 ਮੀਲ ਜਾਂ 300 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਹੋਵੇਗਾ। “ਦੋ ਸੌ ਮੀਲ” ਮੌਜੂਦਾ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੂਰੀ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਤਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਤੀਕਵਾਦ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। “ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਛੇ ਸੌ” ਕੁੰਜੀ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। 1,600 ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਅੰਕ (“ਚਾਰ”) ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੇ ਅੰਕ (“ਦਸ”) ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ “1,600” “ਮਨੁੱਖੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ, ਚਿੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਵੱਖ ਵੱਖ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ, 1. ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੰਬਰ)।

ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰ ਅਫਸੋਸ ਨਾਲ ਇਹ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ “1,600” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿੰਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚੇਗਾ। ਰੈਬਰਟ ਮਾਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਨਿਆਉ . . . ਹਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਰੱਬੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”²⁷ ਮਾਰਟਿਨ ਫ੍ਰੈਂਜ਼ਮੈਨ ਨੇ ਲਹੂ ਦੀ ਨਦੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਥਨ ਆਖਿਆ:

. . . ਇਸ ਨਦੀ ਦਾ ਮਾਪ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਕਠੋਰ ਹਿਰਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਪੈਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਮਾਪ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 2:5) ਅਤੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦੀ

ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਵਿਸ਼ਵਪੱਧਰੀ ਵਿਦੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵਿਕਰਾਲਤਾ ਦਾ ਮਾਪ ਹੈ।²⁸

ਉਸ ਡਰਾਉਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਸੈਕੜੇ ਮੀਲ ਵਿੱਚ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਗਾੜ੍ਹਾ ਲਹੂ, ਸਤਿਆਂਦ ਅਤੇ ਦਹਿਸ਼ਤ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਤਿੰਨ ਸੌ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਫੁਟ ਡੂੰਘੀ ਲਹੂ ਦੀ ਨਦੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਰੋਤਿਆਂ ਉੱਤੇ ਖੋਫ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਖੋਫਨਾਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਛਾਪ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਗੰਭੀਰ ਹੈ।

ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਹੋਰਨਾਂ ਦਰਸ਼ਣਾਂ ਵਾਂਗ ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਸਨ। ਪਹਿਲਾ, ਇਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇਣਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੇ ਸਤਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। “ਜਦ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਉੱਤੇ ਪਰਦਾ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਹੋਣਗੇ”²⁹ ਦੂਜਾ, ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦੇਣ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਚਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇਮਸ ਮੈਂਡੇਟ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

... ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਜਿਹੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੰਕਲਪੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸਦਕਾ ਹੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਨਿਰਚਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਰਹਿ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਹੰਝੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵੀ ਤਲਵਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਮਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾ ਕੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ।³⁰

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਣ (ਅਧਿਆਇ 14)

ਸਾਰੇ ਅਧਿਆਇ 14 ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਨੂੰ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਾਰਨ ਵੀਅਰਸਬੀ ਨੇ “ਜਿੱਤ ਦੀ ਅਵਾਜ਼”³¹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। “ਅਵਾਜ਼ਾਂ” ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ “ਉਸਤਤ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ” (ਆਇਤਾਂ 1-5), “ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ” (ਆਇਤਾਂ 6-13), ਅਤੇ “ਨਿਆਉਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ” (ਆਇਤਾਂ 14-20) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਸੱਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: (1) ਆਇਤਾਂ 1-5; (2) ਆਇਤਾਂ 6, 7; (3) ਆਇਤ 8; (4) ਆਇਤਾਂ 9-11; (5) ਆਇਤਾਂ 12, 13; (6) ਆਇਤਾਂ 14-16; (7) ਆਇਤਾਂ 17-20. ਫ੍ਰੈਂਕ ਪੈਕ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ “ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਸੱਤ ਦਰਸ਼ਣ”³² ਆਖਿਆ।

ਉਤਾਂਹ ਵੇਖਣਾ (ਅਧਿਆਇ 14)

ਅਧਿਆਇ 14 ਦੇ ਸਾਰੇ ਤਿੰਨ ਭਾਗਾਂ ਦਾ ਅਰੰਭ “ਮੈਂ ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ” ਜਾਂ “ਮੈਂ . . . ਡਿੱਠਾ” ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਹਰੇਕ ਦਰਸ਼ਣ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸੀ ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤਾਂਹ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਣਾ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਸੀਯੋਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸੀ (ਆਇਤ 1)। ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਣਾ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਐਲਾਨ

ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਸਕੇ (ਆਇਤ 6)। ਤੀਜੇ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬੱਦਲ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਆਇਤ 14)। ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪਾਠ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਜਦ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਚੁਫੇਰੇ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਬਾਓ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਇੰਟ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਤਾਂਹ ਚੁੱਕ ਕੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਉਤਾਂਹ ਕੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ:

ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਚੁੱਕਾਂਗਾ,
 ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਿੱਥੋਂ ਆਵੇਗੀ?
 ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਹੈ,
 ਜੇ ਅਕਾਸ਼ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਉਹ ਤੇਰੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਡੋਲਣ ਨਾ ਦੇਵੇਗਾ,
 ਤੇਰਾ ਰਾਖਾ ਨਾ ਉਘਲਾਵੇਗਾ,
 ਵੇਖ, ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਰਾਖਾ
 ਨਾ ਉਘਲਾਵੇਗਾ ਨਾ ਸੰਵੇਗਾ!
 ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰਾ ਰਾਖਾ ਹੈ,
 ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਤੇ ਤੇਰਾ ਸਾਯਾ ਹੈ।
 ਨਾ ਦਿਨੇ ਸੂਰਜ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ,
 ਨਾ ਰਾਤੀਂ ਚੰਦਰਮਾ।
 ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਰੀ ਬਦੀ ਤੋਂ ਤੇਰੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇਗਾ,
 ਉਹ ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇਗਾ।
 ਯਹੋਵਾਹ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਆਉਣ ਜਾਣ ਦੀ
 ਹੁਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਦੀਪ ਕਾਲ ਤੀਕ ਰੱਛਿਆ ਕਰੇਗਾ! (ਜ਼ਬੂਰ 121:1-8)

ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ, “ਜਦ ਬਾਹਰ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਭੈੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਤਾਂਹ ਵੇਖੋ।” “ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਰਵੱਈਏ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇ!”

ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ (14:1-5)

ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਚਾਰਟ ਵੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਅਧਿਆਇ 13 ਅਤੇ 14 ਦੀਆਂ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਦਿਖਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੋ ਦਰਿੰਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਪਰ ਲੇਲਾ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਭੀੜਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਲੇਲੇ ਦੁਆਰਾ ਭਰਮਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ 144,000 ਸੱਚੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਮਗਰ ਗਏ ਸਨ। ਭੀੜਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਦਰਿੰਦੇ ਦਾ ਦਾਗ ਲਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਬਚਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਭੀੜ ਰੋਲਾ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ, “ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਤੁੱਲ ਕੌਣ ਹੈ?” ਪਰ ਛੁਡਾਏ ਗਏ ਲੋਕ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਮਗਰ ਗਏ ਸਨ ਉਹ ਸਿਰਫ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਉਹ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਲੇਲੇ ਦੇ ਮਗਰ ਗਏ ਸਨ।

“ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ” (14:1-5)

14:1-5 ਉੱਤੇ “ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ” ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ

ਖੇਲੂ ਕਿ ਅਸੀਂ: (1) ਜਿੱਤ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ (ਆਇਤ 1); (2) ਉਸਤਤ ਦਾ ਮੁੱਲ (ਆਇਤਾਂ 2, 3); (3) ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਮਹੱਤਵ (ਆਇਤਾਂ 4, 5) ਵੇਖ ਸਕੀਏ।

ਉਸਤਤ ਗਾਉਣਾ (14:2, 3)

ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ 144,000 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਗਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜਿੱਤ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਨਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੈ, ਪਰ 144,000 ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਗੀਤਾਂ ਵਿਆਂ ਖੰਭਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਅੱਪੜੀ। "ਯੂਨਾਨ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖੜੀ ਚਟਾਨ ਦੇ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਖਲੋਤਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਬੱਚਾ ਤੁਬਕ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਜਨ ਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਲੈ ਆਈ।"³³ ਉਸਤਤ ਦੇ ਗੀਤ ਸਾਨੂੰ ਸੁਭਾਵਕ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ। ਉਸਤਤ ਸਾਡੇ ਹਿਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਹੌਸਲਾ ਅਤੇ ਬਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਗੀਤ ਸਿੱਖਣਾ (14:3)

ਕੁਝ ਸੰਗੀਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਹਾਰ ਬੱਚੇ ਅਜਿਹੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕਲਾਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰ-ਚੜ੍ਹਾਓ ਲਿਆ ਕੇ ਅਸਲ ਗਾਇਕਾਂ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹਿਲਦੇ-ਡੁਲਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਛੇਹੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੀਤ ਪ੍ਰੇਮ, ਟੁੱਟੇ ਦਿਲਾਂ ਅਤੇ ਹੱਦੋਂ ਵਧ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੇ ਗਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੋਲ ਅਤੇ ਸੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੀਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਗੀਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖ ਸਕਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗੀਤ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਭਾਵਾਂ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ।

ਚਰਿੱਤਰ ਮਾਇਨੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ (14:4, 5)

ਆਇਤਾਂ 4 ਅਤੇ 5 ਬਚਾਏ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ; ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਮਸੀਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਨਿਰਾਸ ਨਾ ਕਰਨ ਸਗੋਂ ਸਾਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਿਹਤਰ ਲੋਕ ਬਣੀਏ।

ਲੰਡਨ ਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਅਜਾਇਬ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਪੇਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਅਪੇਲੇ ਮਰਦਾਨਗੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਮੂਨਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਹੜੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ . . . । ਪੁਰਸ਼ ਸੁਸਤ ਅਤੇ ਉਦਾਸ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਚੁਸਤੀ ਨਾਲ ਤੁਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਚੁਸਤੀ ਭਰਿਆ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਾਂਗੇ।³⁴

ਯਿਸੂ ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰੀ ਕਰਨਾ (14:4)

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਬੈਲਜੀਅਨ ਕੱਗੇ ਦੇ ਮਿਸ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ, ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ, ਤੂੰ ਸੂਈ ਹੈਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਧਾਗਾ ਹਾਂ।” ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦਿਨ ਮਿਸ਼ਨ ਸਕੂਲ ਜਾ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਸੂਈ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉੱਥੇ-ਉੱਥੇ ਧਾਗਾ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਉਸ ਹਰੇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ।³⁵

ਸਾਨੂੰ ਉਹ ਹਰੇਕ ਥਾਂ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਆਇਤ 4)। ਕਿਉਂਕਿ 144,000 ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੱਕ ਵੀ ਲੇਲੇ ਦੀ ਪੈਰੋਕਾਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੀਯੋਨ ਪਹਾੜ ਦੀ ਟੀਸੀ ਉੱਤੇ ਜੇਤੂ ਮੰਚ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ! ਅਸੀਂ 14:1-5 ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਸ ਜੇਤੂ ਦੌੜਾਕ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਗਲ ਵਿੱਚ ਓਲੰਪਿਕ ਤਮਗਾ ਪਾਈ ਜੇਤੂ ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਗੀਤ ਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਘੜੀ (14:6-13)

ਤੁਸੀਂ 14:6-13 ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਲਈ “ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਘੜੀ” ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਚਾਰਟ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਚਾਰਟ ਦੇ “ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ” ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਸਿਰਲੇਖ “ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ” ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਦਰਿੰਦੇ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ, ਜਦਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਮਿਲੇਗਾ।

ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੁਲਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਤਸਵੀਰਾਂ ਵੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਰੰਭ ਵਿੱਚ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜੀਵਨ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ (14:6-13)

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਢੁਕਵੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਪੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਚਨ ਸਾਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਤਕੜੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: (1) ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ: ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਪੀਆਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। (2) ਦੂਜਾ ਦੂਤ: ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰ ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। (3) ਤੀਜਾ ਦੂਤ: ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਸਦੀਪਕਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਗੀਆਂ; ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਚੇਣਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਸਿਰਲੇਖ "ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਦਹਿਸ਼ਤ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਿਰਲੇਖ ਵੀ ਇੱਥੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: "ਆਖਰੀ ਫੈਸਲਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਹੱਥ ਹੈ," "ਕਿਰਪਾ, ਕਿਆਮਤ ਅਤੇ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੇ ਦੂਤ," "ਦਰਸ਼ਣ ਅਤੇ ਨਿਆਉਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ," "ਇੱਕ ਉਤਸ਼ਾਹਜਨਕ ਸ਼ਬਦ," "ਸੁਰਗ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਐਲਾਨ," "ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਅਤੇ ਮਾੜੀ ਖਬਰ" ਅਤੇ "ਸੁਣੋ, ਸੁਣੋ, ਸੁਣੋ!"

ਡੀ-ਡੇ (14:6-13)

ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰ ਦਿਨ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਿਵਸ ਸੀ: ਜੂਨ 6, 1944, ਉਹ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਮਿੱਤਰ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਨੈਰਮੈਂਡੀ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਯੂਰਪ ਦੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਮੁਹਿੰਮ ਛੇੜੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਯਾਦਗਾਰ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਆਪਣਾ "ਡੀ-ਡੇ" ਹੋਵੇਗਾ: ਡਿਸੀਜ਼ਨ ਡੇ (ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਦਿਨ), ਉਹ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਪ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰ ਦਿਓਗੇ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਖੀ 14:6-13 ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਦੋ ਸੰਭਵ ਵਿਕਲਪ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ: ਅਸੀਂ ਸ਼ਤਾਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਦੀਪਕਤਾ ਉੱਥੇ ਬਿਤਾਵਾਂਗੇ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਬਿਤਾਵੇਗਾ (20:10), ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਸੀਂ ਸਦੀਪਕਤਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬਿਤਾਵਾਂਗੇ (21:3)। ਪਰਮੇਸੁਰ ਜਬਰਦਸਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਚੁਣੀਏ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਯਾ ਸਾਡੇ ਵੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫੈਸਲਾ ਅਸੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ – ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ।

1829 ਵਿੱਚ ਜੌਰਜ ਵਿਲਸਨ ਨੂੰ ਲੁੱਟਪਾਟ ਅਤੇ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੇ ਜੁਰਮ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਲਟਕਾ ਕੇ ਮੌਤ ਦੇਣ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਂਡਰੂ ਜੈਕਸਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਵਿਲਸਨ ਨੇ ਮਾਫੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਾਫੀ ਤਦ ਤੱਕ ਮਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪ ਇਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜਿਹੜਾ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਚੀਫ ਜਸਟਿਸ ਜੌਨ ਮਾਰਸ਼ਲ ਨੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ:

ਮਾਫੀ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਕਾਗਜ਼ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਵੱਲੋਂ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਫੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਐਖਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਮਾਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਮਾਫੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਫੀ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੌਰਜ ਵਿਲਸਨ ਨੂੰ ਫਾਂਸੀ 'ਤੇ ਲਟਕਾ ਕੇ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।³⁶

ਅੱਜ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੀ ਮਾਫੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ – ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ

ਬੇਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਿਹਾ। ਫੈਸਲਾ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਹੈ। ਬਸ ਐਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਲਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ (14:9-11)

ਇੱਕ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਉੱਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਲੜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਖਿਆ, “ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿਆਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਿਹੜੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਆਖੀ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ?”

“ਤੁਸੀਂ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਸਦੀਪਕ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਗੇ!”

ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਅੱਛਾ, ਬਸ ਐਨੀ ਕੁ ਗੱਲ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਮੱਤੀ 25:46 ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ ਇਸੇ ਵੇਲੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਸੁਲਹ ਕਰ ਲਓ।”³⁷

ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਮਰਨਾ (14:13)

ਆਇਤ 13 ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਧੰਨ ਵਚਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜਾ ਧੰਨ ਵਚਨ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1:3), ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਤਸੱਲੀਦਾਇਕ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੇ ਬੀਤੀਆਂ ਕਈ ਸਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਿਆਂ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਲਓ।

ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਜਨਾਜ਼ੇ ਵੇਲੇ ਅਕਸਰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੁਢਾਪੇ ਦੇ ਦਿਨ ਦਰਦ ਅਤੇ ਰੋਗਾਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਤਾਏ ਸਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 14:13 ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਮੌਤ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕ ਅਸੀਸ ਸੀ; ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ।

ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਸਭਨਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਅਸੀਸ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜਿਹੜੇ “ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ” ਮਰਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਦ ਅਸੀਂ “ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ” ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ (ਰੋਮੀਆਂ 6:3; ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 3:27)। “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ” ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਸਰਿਸ਼ਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:17); “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ” ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3:26); “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ” ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਪਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:3)। “ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ” ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਐਨਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸੰਬੰਧ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹੈ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 1:27, 28)।

ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ

ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਉਤਲੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ:

ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਟਹਿਣੀ ਜੇ ਉਹ ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਬੋਲ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕਦੀ ਇਸੇ ਪਰਕਾਰ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੋ ਫਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸੱਕਦੇ। ਅੰਗੂਰ ਦੀ ਬੋਲ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਟਹਿਣੀਆਂ ਹੋ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੋਈ ਬਹੁਤਾ ਫਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੈਥੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸੱਕਦੇ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਉਹ ਟਹਿਣੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਕਰ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਝੋਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਓਹ ਸਾੜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 15:4-6)।

ਵਾਚੀ (14:14-20)

14:14-20 ਦੇ ਪਾਠ ਦੇ ਸੰਭਵ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, “ਨਿਆਉਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ” ਅਤੇ “ਅੰਤ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ।” “ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ” ਨਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਗੀਤ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਇਸ ਪਾਠ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਵਜੋਂ ਵੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਫਸਲ ਦੀ ਵਾਚੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਫਾਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਹੀ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਣਕ ਕੋਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 14-16)। ਪਰ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੀ ਵਾਚੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਗੱਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਅੰਗੂਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਲਤਾੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 17-20)।

ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਸਾਡੇ ਚਰਿੱਤਰ ਪੱਕ ਰਹੇ ਹਨ – ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਰਾਮ ਲਈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਜ਼ਾ ਲਈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਬੂਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜਾਂ ਫਿਰ ਸਦੀਪਕ ਮੌਤ ਲਈ। ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਿਸ ਆਵੇਗਾ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਵੋਗੇ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਚੁਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਲਤਾੜੇ ਜਾਵੋਗੇ?

ਤੁਸੀਂ ਧੋਖਾ ਨਾ ਖਾਓ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਠੱਠਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਡਾਈਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕੁਝ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਸੋਈਓ ਵੱਢੇਗਾ ਭੀ। ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਲਈ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸਰੀਰੋਂ ਬਿਨਾਸ ਨੂੰ ਵੱਢੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਆਤਮਾ ਲਈ ਬੀਜਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਸਦੀਪਕ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਵੱਢੇਗਾ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6:7, 8)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜਿਮ ਮੈਕਗ੍ਰੀਗਨ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼*, ਲੁਕਿੰਗ ਇਨਟੂ ਦ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ (ਲੱਬੋਕ, ਟੈਕਸਸ: ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਬਿਬਲਿਕਲ ਰਿਸੋਰਸਜ਼, 1976), 214. ²ਰੋਬਰਟ ਐਚ. ਮਾਰੂਸ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟੀ ਆਨ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ, ਸੰਪਾਦਕ ਐੱਫ. ਐੱਫ. ਬ੍ਰੂਸ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1977), 267. ³ਮਾਈਕਲ ਵਿਲਕੋਕ, *ਦ ਮੈਸੇਜ ਆਫ ਪਰਕਾਸ਼: ਆਈ ਸਾ ਹੈਵਨ ਓਪਨਡ*, ਦ ਬਾਈਬਲ ਸਾਪੀਕਸ ਟੂਡੇ, ਸੰਪਾਦਕ ਜੌਨ ਆਰ. ਡਬਲਿਊ. ਸਟੇਟ (ਡਾਉਨਰਸ ਗ੍ਰੇਵ, ਇਲਿਨੋਏ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1975), 132. ⁴ਮੈਕਗ੍ਰੀਗਨ, 217. ⁵ਡੈਨਿਅਲ ਰੱਸਲ, *ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਦਿ ਅਪੋਕਲਿਪਸ* (ਨਿਊ ਯੋਰਕ: ਐਬਿੰਗਟਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1935), 185. ⁶ਮਾਯਰ ਪਰਲਮੈਨ *ਵਿੰਡੋਜ਼ ਇਨਟੂ ਦ ਫਿਉਚਰ: ਡਿਵੈਸ਼ਨਲ ਸਟਡੀਜ਼ ਇਨ*

ਦ ਖੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ (ਸਪਰਿੰਗਫੀਲਡ, ਮਿਜੂਰੀ: ਗੋਸਪਲ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1941), 127. ⁷ਮਾਉਸ, 271. ⁸ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਯੂਨੀਨ ਐਚ. ਪੀਟਰਸਨ ਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ *ਰਿਵਰਸਡ ਥੰਡਰ* (ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ: ਹਾਰਪਰਕੋਲਿਸ ਪਬਲਿਸ਼ਰਸ, 1988), 128 "ਅਸਮਾਨ ਦੇ ਅੱਧ ਵਿਚਾਲੇ ਪੁਲਪਿਟ ਤੋਂ ਸਰਮਨਾਂ" ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ⁹ਪਰਲਮੈਨ, 131. ¹⁰ਜੇ. ਡਬਲਿਉ. ਰੇਬਰਟਸ, *ਦ ਪਰਕਾਸ ਟੂ ਜੈਨ (ਦਿ ਅਪੋਕਲਿਪਸ)*, ਦ ਲਿਵਿੰਗ ਵਰਡ ਕਮੇਟੀ, ਸੰਪਾਦਕ ਐਵਰੈੱਟ ਫਰਗੁਸਨ (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਸਵੀਟ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1974), 119.

¹¹ਓਵਨ ਐਲ. ਕ੍ਰਾਉਚ, *ਐਕਸਪੋਜਿਟਰੀ ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਐਂਡ ਟੀਚਿੰਗ: ਪਰਕਾਸ* (ਜੇਪਲਿਨ, ਮਿਜੂਰੀ: ਕਾਲੇਜ ਪ੍ਰੈਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1985), 259. ¹²ਬੋਮਸ ਐਫ. ਟੈਰੈਂਸ, *ਦਿ ਅਪੋਕਲਿਪਸ ਟੂਡੇ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1959), 96. ¹³ਐਚ. ਐਲ. ਏਲੀਸਨ, *1 ਪੀਟਰ - ਪਰਕਾਸ*, ਸਕਰਿਪਚਰ ਯੂਨੀਅਨ ਬਾਈਬਲ ਸਟਡੀ ਬੁਕਸ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1969), 71. ¹⁴ਮਾਉਸ, 273. ¹⁵ਐਲਬਰਟ ਐਚ. ਬਾਲਡਿੰਗਰ, *ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ ਫ੍ਰੋਮ ਪਰਕਾਸ: ਟਾਈਮਲੀ ਮੈਸੇਜੇਸ ਫਾਰ ਟ੍ਰਬਲਡ ਹਾਰਟਸ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਜੋਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1960), 79. ¹⁶ਜੈਨ ਰਿੱਸੇ, "ਈਵਲ ਬੀਸਟਸ ਐਂਡ ਦ ਵਿਕਟੋਰੀਅਸ ਲੈਬ," ਸਦਰਨ ਹਿਲਸ ਚਰਚ ਆਫ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਐਬਿਲੀਨ, ਟੈਕਸਸ ਵਿੱਚ 5 ਮਈ 1991 ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ¹⁷ਬੂਸ ਐਮ. ਮੈਜਗਰ, *ਬ੍ਰਿਕਿੰਗ ਦ ਕੋਡ: ਅੰਡਰਸਟੈਂਡਿੰਗ ਦ ਖੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ* (ਨੈਸਵਿਲ: ਅਬਿੰਗਡਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1993), 78. ¹⁸ਰੇ ਸਮਰਸ, *ਵਰਦੀ ਇਜ਼ ਦ ਲੈਬ* (ਨੈਸਵਿਲ: ਬ੍ਰੈਡਮੈਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1951), 181. ¹⁹ਜੈਰਜ ਐਲਡਨ ਲੈਡ, *ਏ ਕਮੇਟੀ ਆਨ ਦ ਪਰਕਾਸ ਆਫ ਜੈਨ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1972), 198. ²⁰ਸਮਰਸ, 182.

²¹ਇਹ ਵਾਕ ਮੇਰਿਲ ਸੀ. ਟੇਨੀ, *ਦ ਖੁਕ ਆਫ ਪਰਕਾਸ*, ਪ੍ਰੋਕਲੇਮਿੰਗ ਦ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁਕ ਹਾਉਸ, 1963), 72 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ²²ਐਮ. ਰੇਬਰਟ ਮੁਲਹੋਲੈਂਡ, ਜੂਨੀਅਰ, *ਪਰਕਾਸ: ਹੋਲੀ ਲਿਵਿੰਗ ਇਨ ਐਨ ਅਨਹੋਲੀ ਵਰਲਡ*, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਐਸਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਕਮੇਟੀ, ਸੰਪਾਦਕ ਐਮ. ਰੇਬਰਟ ਮੁਲਹੋਲੈਂਡ, ਜੂਨੀਅਰ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਐਸਬਰੀ ਪ੍ਰੈਸ, 1990), 251. ²³ਜੀ. ਬੀ. ਕੇਅਰਡ, *ਏ ਕਮੇਟੀ ਆਨ ਦ ਪਰਕਾਸ ਆਫ ਸੇਂਟ ਜੈਨ ਦ ਡਿਵਾਈਨ*, ਹਾਰਪਰਜ਼ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੇਟੀਜ਼, ਸੰਪਾਦਕ ਹੈਨਰੀ ਚੈਡਵਿਕ (ਲੰਡਨ: ਐਡਮ ਐਂਡ ਚਾਰਲਸ ਬਲੈਕ, 1966), 191. ²⁴ਮਾਉਸ, 279, ਐਨ. ²⁵ਪਰਲਮੈਨ, 135 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ²⁶ਟੇਨੀ, 71. ²⁷ਮਾਉਸ, 283 (ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ²⁸ਮਾਰਟਿਨ ਐਚ. ਫ੍ਰੈਂਜਮੈਨ, *ਦ ਪਰਕਾਸ ਟੂ ਜੈਨ* (ਸੇਂਟ ਲੂਈਸ: ਕੋਨਕੋਰਡੀਆ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1976), 104. ²⁹ਇਹ ਵਾਕ ਸਮਰਸ, 183 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ³⁰ਜੋਮਸ ਮੋਫੇਟ, *ਦ ਐਕਸਪੋਜਿਟਰਜ਼ ਗ੍ਰੀਕ ਨਿਊ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਸੰਪਾਦਕ ਡਬਲਿਉ. ਰੇਬਰਟਸਨ ਨਿਕੋਲ (ਲੰਡਨ: ਹੋਡਰ ਐਂਡ ਸਟੋਟਨ, 1910; ਪੁਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ, ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1951), 5:313 ਵਿੱਚ "ਦ ਪਰਕਾਸ ਆਫ ਸੇਂਟ ਜੈਨ ਦ ਡਿਵਾਈਨ।"

³¹ਵਾਰਨ ਡਬਲਿਉ. ਵੀਅਰਸਬੀ, *ਦ ਬਾਈਬਲ ਐਕਸਪੋਜਿਸ਼ਨ ਕਮੇਟੀ*, ਜਿਲਦ 2 (ਵੀਟਨ, ਇਲਿਨੋਏ: ਵਿਕਟਰ ਬੁਕਸ, 1989), 607-11. ³²ਫ੍ਰੈਂਕ ਪੈਕ, *ਪਰਕਾਸ*, ਭਾਗ 2 (ਐਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਆਰ. ਬੀ. ਸਵੀਟ ਕੰਪਨੀ, 1965), 14. ³³ਪਰਲਮੈਨ, 127. ³⁴ਮੈਕੂਗਨ, 217. ³⁵ਡੇਵਿਡ ਐਫ. ਬਰਜਸ, ਸੰਕਲਿਤ, *ਐਨਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਆਫ ਸਰਮਨ ਇਲਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨਸ* (ਸੇਂਟ ਲੂਈਸ: ਕੋਨਕੋਰਡੀਆ ਪਬਲਿਸਿੰਗ ਹਾਉਸ, 1988), 80. ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੂਲ ਵਾਕ ਸੀ "ਮੈਂ ਸੂਤ ਹਾਂ": ਰੁਝ ਦੇਸਾਂ ਵਿੱਚ "ਸੂਤ" ਦਾ ਅਰਥ "ਧਾਗਾ" ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ³⁶ਬਰਜਸ, 177 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ³⁷ਇਹ ਉਦਾਹਰਣ ਬਰਜਸ, 99 ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।